

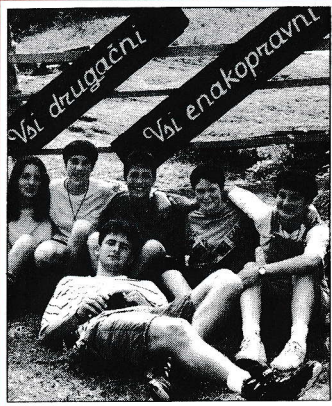
glasilo za salezijansko družino

leto 1995

Salezijanski vestnik

številka

6

Uskovniški teden 1995.

SALEZIJANSKI VESTNIK 6/95
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center - Knjižnice,
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacija, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.:
415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in
v 19 jezikih (letna naklada je preko
10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don Boskovo
vzgojno izkušnjo. Vestnik je don
Boskov dar vsakomur, ki ga želi,
torej zastoni. Hvaležni pa smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

Urednik vam

S to številko Vestnika zaključujemo drugo triletje
mojega urednikovanja. Zadnje tri letnike je Vestnik
izhajal kot dvomesečnik. Nekateri sprašujete, kdaj bo
postal mesečnik. Upamo, da se bo tudi to zgodilo.
Naklada se je v šestih letih povečala za 2.500
naročnikov. Prejšnjo in to številko smo natisnili v 9.500
izvodih. To je bilo možno samo zaradi požrtvovalnosti
mnogih, ki nam pomagata in Vestnik tudi širite. Vsem
tem priznanje in zahvala! Še naprej vas vabim, da
sodelujete pri poglobljanju don Boskove vzgojne misli
med nami.

Načrtovali smo tudi novo triletje. Nekaj stvari bo ostalo
takih, da bo Vestnik vsem prepoznaven, nekaj stvari pa
je svežih in novih. Vaditi pa se moramo tudi v strpnosti,
saj smo bralci od osnovnošolcev, mladih, prek odraslih
do ostarelih. Vsak pa mora najti kaj zase. To je don
Boskov duh, ki ima za vse veselo sporočilo: Rad vas
imam!

Molimo za papežev obisk v Sloveniji prihodnje leto.
Pristopimo, kjer koli je potrebno, da bi pomagali. Kjer je
ljubezen do Boga in do Petrovega naslednika, tam ni
ovir za sodelovanje. Pokažimo z dejavno ljubeznijo in
solidarnostjo, da je vera moč, ki nas kristjane povezuje v
občestvo.

V molitev priporočam tudi vrhovni zbor salezijancev, ki
bo v začetku prihodnjega leta; izvolil bo tudi 8. don
Boskovega naslednika. Naj bi bil to človek, ki bo
salezijansko družbo in salezijansko družino uspešno
popeljal v novo tisočletje, da bi z novo vzgojo bili v srcu
Cerkve, kot je to vedno hotel biti sv. Janez Bosko.

Mnogi boste najprej poiskali "svojo stran", drugi boste
brali po vrsti od prve do zadnje strani. Nekateri pišete,
da Vestnik preberete celo večkrat. Ko bi le bil vsem v
tako veselje! Naj v vseh nas prebuja živ čut za Marijo,
Cerkev, misijone in mladino.

Želim vam osrečujočo pripravo na božični praznik in
veliko duhovnih radosti ob praznovanju Kristusovega
rojstva.

Dobimo se spet na začetku leta 1996.

Tone Ciglar

NA NOVI CELINI

Skoraj polni trije tedni so bili navidezno zelo sivi in pusti. Gore map, na tisoče strani popisanega papirja z vedno eno in isto snovjo! Na te strani se nas je spravilo šestnajstero salezijancev z vseh celin, dvanajstih različnih narodnosti, skorajda "zaprti" ves čas v naši glavni hiši zunaj rimskega mestnega hrupa...

Kljub temu moram priznati, da je šlo za eno izmed najboljših izkušenj v mojem življenju. Ne le da smo se tukaj ujeli v pristnem don Boskovem vedrem duhu, marveč smo smeli po Božji dobroti okušati posebno edinstvo v veliki različnosti in bogato različnost v osrečujoči edinosti. Sobrat Rihard iz Španije je kot živ dinamit, četudi je bil pred enim letom zaradi raka zapisan smrti, vendar je vse (po čudežu ali ne) kot huda ura prešlo. Črni sobrat Jožef, prvi salezijanec duhovnik iz izmučenega Burundija, ki je zdaj voditelj novincev, izžareva prijetno spokojnost, in ko se v svoji črnini na široko zasmee, je tako, kakor da bi se razlila pomlad miru v afriški pekel pobijanja. Nizki in drobni mehiški Pashal, strokovnjak za Sveto pismo, bolj poredkoma odpre usta, toda tedaj začutiš to, kar pravi Sveto pismo: "...kakor reka razliva modrost." Dostojanstveni Jakob iz Indije (nekateri mu napovedujejo posebno prihodnost) se spozna na vsa teološka vprašanja... Ob meni se skorajda izgubi nekoliko grbast Anglež Mihael, toda kot iskriv psiholog in očarljiv pevec najde v vsakem stavku, v vsaki trditvi nešteto razlogov, da v svoji značilni "angleški" italijansčini vedno znova začenja: "Vprašujem se, zakaj..."

Če bi lahko opisoval ta nepozabni svet oseb... Toda namenil sem se pravzaprav drugam. Salezijanci se pripravljamo na 24. vrhovni zbor. V Rimu smo bili zato, da bi iz predlogov vseh 88 inšpektorij in mnogih posameznikov pripravili kratko, jasno ter vse povzemajoče besedilo. Pravi čar te prevzame, ko preletiš delo vseh sobratov. Zatem ko se vsak dan nevidno sprehodiš po vseh celinah in srečuješ sobrate in laike, ki sodelujejo s salezijanci. Ves čas smo se vpraševali, kako zaživeti občestvo, kako zagotoviti čim bolj polno sodelovanje pri uresničevanju don Boskovega vzgojnega poslanstva. To je tema 24. vrhovnega zbora.

Prevzelo me je naslednje:

- Toliko laikov je po vsem svetu, še zlasti toliko fantov in deklet, ki jih je don Bosko prevzel, pritegnil in postavil v vrsto apostolov. "Mladi so apostoli mladih", te don Boskove sanje se danes na nov način uresničujejo kar po vsem svetu.

- Kakor Triglav, ki se ti nenadoma pokaže po megli in oblakih v sončnem sijaju, tako je tokrat stopil pred nas sv. Frančišek Saleški. Njegova modrost in preprostost, njegov poseben dar odličnega duhovnega voditelja in pobudnika laiške svetosti.

- Zažarel je še en lik. Ne le don Boskove matere Marjete, marveč toliko drugih žena: redovnic, tistih v svetnih ustanovah, poročenih in samskih, starejših in mlajših; žena, ki dajejo salezijanskemu preventivnemu sistemu poseben prispevek in posebno moč. To dejstvo je tokrat z vso prvinsko močjo stopilo na dan. V luči stvarjenja, današnjega nauka Cerkve in Družbe smo zaslutili nove vidike.

- V sto strani napisanega besedila smo uvrstili tudi posebno poglavje o salezijanski laiški duhovnosti. Resda na začetni in boječ način, pa vendarle... Velika Frančiškova želja in močno don Boskovo prepričanje dobivata nove poteze.

Po mojem mnenju smo tako dejansko stopili na novo celino cerkvenega življenja. Zame je to "v zarji tretjega tisočletja" ena izmed najboljših in najsvetlejših zvezd upanja.

Sestre in bratje v laiškem poklicu, to je vaša ura. Držali bomo skupaj: prepričani in duhovno obogateni kristjani ter vedri redovniki in redovnice zares zmoremo veliko.

Stanislav Hočevar, inšpektor

GRAHOVO**NOVA CERKEV**

Življenje v naši župniji teče dalje. Veselimo se nove cerkve. Posebno veselo in lepo je bilo spet letos, ko smo že v tretje mogli obhajati praznik prvega svetega obhajila v novi cerkvi. Pred oltarjem, ki ga je lani na praznik Marije Brezmadežne blagoslovil g. Stanislav Hočevar, salezijanski inšpektor, se je zvrstilo 20 prvoobhajancev. Z njimi so cerkev napolnili njihovi starši, sorodniki in drugi župljani.

Seveda v cerkvi manjka še to in ono: krstni kamen, oltarna slika ali kip, slike križevega pota in tudi tabernakelj je še vedno le nadomesten. Ker so še veliki dolgovi pri podjetju, ki nam je

gradilo cerkev, si kar ne moremo privoščiti vsega, kar bi radi. Bogu, Mariji in mnogim dobrotnikom, živim in rajnim, tistim, ki so nam pomagali z molitvijo ali z darovi, smo nadvse hvaležni.

Upamo, da bomo z Božjo pomočjo mogli dobiti še toliko dobrotnikov, tudi sami v župniji moramo primakniti še kaj, da se bomo rešili enkrat tudi dolgov in postorili vse potrebno. Načrti so lepi, potrebe velike, toda možnosti so manjše. Pa hvala Bogu tudi za to.

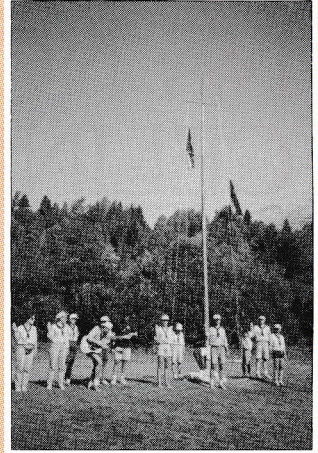
Če imate v načrtu še kakšno romanje ali izlet, izberite si tudi Grahovo, ne bo vam žal!

Metod Lampe

ŠT. PRIMOŽ**DIAKONSKO
POSVEČENJE**

V nedeljo, 15. oktobra 1995, je celovški škof dr. Egon Kapelari v Št. Primožu na Koroškem, župniji, ki jo vodimo slovenski salezijanci, posvetil diakona Hanzeja M. Rosenzopfa, doma iz župnije Ruda. Cerkev so napolnili domači verniki in Hanzejevi prijatelji s Koroškega in iz Slovenije; posebej pa je bila tudi opazna skupina dijakov in dijakinj, ki so prišli iz Gimnazije Zelimlje.

Novemu diakonu želimo Božjega blagoslova! Obsežnejše poročilo bo objavljeno v naslednji številki Vestnika.

TRST**TABOR VOLČIČEV IN
VEVERIC**

Od 3. do 13. avgusta je slovenska zamejska skavtska organizacija pripravila tabor volčičev in veveric za svoje mlajše člane. Približno 58 volčičev in veveric ter 13 članov vodstva je preživelo dneve v Čezsoči pri Bovcu.

Program je bil skrbno izdelan že pred prihodom v tabor oz. "Džunglo", kakor so tabor sami poimenovali. Vse dogajanje v tej "Džungli" je bilo na podlagi Kiplingove Knjige o džungli. Vseh enajst dni so volčiči in veverice poskušali na razne načine spoznavati zakone narave in življenje v njej: od samega urejevanja prostora v gozdu, postavitve šotorov-brlogov, pa vse do najrazličnejših skavtskih in gozdnih dogodivščin.

Tabor je nedvomno uspel, kar dokazuje tudi samo sprejemanje otrok tega novega okolja. Že od samega začetka so se hitro vživeli v svojo namišljeno "Džunglo" in v takem ozračju doživljali dan za dnev nove in zanimive izkušnje skavtskega življenja v neokrnjeni naravi.

Tržaški skavtje

Don Bosko prihaja v Rusijo

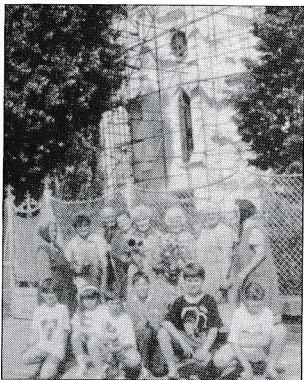
Don Bosko je v znamenitih misijonskih sanjah leta 1884 videl tudi Rusijo: "Pred seboj sem videl razvoj salezijanske družbe od Južne do Severne Amerike, potem Avstrije, Madžarske do Rusije..." (MB XVII 30 - 31). Mihael Rua je 28. II. 1884 povedal, da sta v preteklih dneh prispeli dve prošnji iz Rusije: iz Sankt Petersburga za salezijanskega duhovnika in sestre, iz Odese pa za odprtje salezijanske hiše (MB XVII 31). Čas in razmere niso omogočali, da bi se sanje takrat uresničile. Prepovedano je bilo širiti tudi Salezijanski vestnik in pa podobice. Kljub vsemu pa je don Bosko dobil iz Rusije tudi nekaj rubljev. Danes so salezijanci ponovno navzoči v Rusiji od zahodnega evropskega dela prek Sibirije do skrajnih meja na vzhodu. Tudi sredi Moskve vodijo grafično šolo. Več prihodnjč.

RAKOVNIK

PREMALO PROSTORA

Rakovnik je središče salezijanskega poslanstva v Sloveniji. Tukaj se ustavljajo mnogi, tako romarji kot tudi mnogi sobratje salezijanci, ki delujejo v domovini ali zunaj nje. Letos je bilo med nami lepo število salezijanskih misijonarjev.

Vendar pa Rakovnika ne poznamo zgolj po omenjenem, pač pa po romarskem svetišču Marije Pomočnice in po založbi Salve (prej Katehetski center - Knjižice), od koder prejimate Salezijanski vestnik, Ministranta, Marijanski koledar, Knjižice, videokasete z versko vsebino in še kaj. Poleg živahne župnijske dejavnosti je tukaj tudi skupina osmih mladih salezijancev in štirih kandidatov, ki se s študijem na Teološki fakulteti pripravljajo na svoje poslanstvo salezijanca duhovnika ali sobrata pomočnika. Med počitnicami se jim pridruži še nekaj drugih mladih salezijancev, ki

MUŽLJA

OBNOVLJENA CERKEV

Junija 1995 so se mužljanski verniki veselili. Zrenjaninski škof Húzsvár László je po slovesni maši blagoslovil prenovljeno zunanjščino cerkve. Za sedanje razmere je to velikanska zadeva, in ni nič čudnega, če so ostali še precejšnji dolgovar. Hvala Bogu, oblast nam gre kar na roko, na prvem mestu pa so verniki, ki radi sodelujejo.

COLUMBUS (ZDA)

DA ZA VEDNO

Bogoslovec Stane Baluh, ki študira teologijo v ZDA, je 19. VIII. 1995 izrekel svoj veliki DA in se z večnimi zaobljubami v salezijanski družbi za vse življenje posvetil Bogu po apostolskem delu za mlade. Naj ga vse življenje navdihuje don Boskov vzgojni duh in priprošnja Marije Pomočnice.

študirajo v tujini. Zavedamo se, da je zelo pomembno delo za duhovne poklice.

Zaradi vsega tega si močno želimo, da bi bil Rakovnik v celoti čim prej vrnjen salezijanski družbi. Tako bi lahko sobratom ponudili primerne prostore za bivanje in delovanje in s tem odgovorili na vedno nove izzive salezijanskega poslanstva na Slovenskem. J. P.

RAKOVNIK

SLOVESNOST PRVIH ZAOBLJUB

Na praznik malega šmarna sta dva novince, Tone Krampač in Drago Senčur, v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku izpovedala prve redovne zaobljube v družbi salezijancev.

TONE KRAMPAČ

doma z Gornje Bistrice, župnija Črenšovci v Prekmurju.

Bog je vsejal seme duhovnega poklica še preden sem obstajal. To prepričanje mi vedno znova prihaja pred oči in mi govori, da je vse neskončni Božji dar. Mi smo le ljudje, ki smo v svoji svobodi sposobni reči Bogu DA na njegov klic v redovništvo.

Bogu sem neizmerno hvaležen, da me je poklical v redovni stan. Zavedam se, da nisem nič boljši od drugih mladih, vendar vem, da mi bo Bog vedno stal ob strani, tudi v največjih težavah.

Izpoved prvih redovnih zaobljub je za mano, vendar to še ne pomeni, da sem "popoln" redovnik. Ne, sedaj se šele začneja čas osebne formacije, čas rasti v ljubezni do vseh ljudi, še prav

posebej do mladih, med katere me kliče Bog. Za navdihovanje pri delu z mladimi nam Bog daje sv. Janeza Boska, ki je oče, učitelj in prijatelj mladih. Don Bosko je rad govoril: "Vse naše delo je delo Marije Pomočnice." Bog naj nam pomaga, da bomo rasli v zaupanju v Marijo Pomočnico tudi v teh težkih "novih" časih, ko ljudje opubujejo nad življenjem, ko iščejo pomoči v tuzemskih stvareh. Zavedajmo se besed: O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti, in življenje se bo spremenilo.

DRAGO SENČUR

doma iz Žibř, župnija Gorenji Logatec.

Danes opažamo, kako z vedno hitrejšim ekonomskim razvojem ljudje težijo k materializmu. K tistemu imeti in imeti vedno več, kar za nekatere pomeni vse, ali pa je to zanje edina osrečujoča stvar. Tako si v današnjem času mnogi, še predvsem mladi, izberejo poklic, ki jim prinaša zaslužek, pa četudi v njem niso najbolj srečni. In ob vsem tem imeti še več, lahko vidimo mnogo duševne revščine, ki je velikokrat mnogo hujša in bolj boleča od materialne revščine - pomanjkanja dobrin.

V vsej tej zmedbi materializma Bog kliče mlade tudi v redovno življenje. Kot kliče mene, kliče še mnoge; nekateri mu odgovorijo, drugi preslišijo nje-

gov klic, spet drugi nimajo dovolj moči in poguma, da bi se mu odzvali.

Danes je morda res za marsikoga težko slediti Jezusu v redovniškem poklicu, ki je v marsičem v nasprotju z mišelnostjo današnjega sveta. Čistost, ubošstvo in pokorščina; temelji redovnega življenja so vrednote, ki v današnjem svetu nimajo več svoje vrednosti ali mnoge celo ovirajo pri ustvarjanju svobodnega življenja.

Tisti, ki se odločamo za tak način življenja, vemo, da so nam te stvari potrebne, če se hočemo zares popolnoma posvetiti tistim, h katerim nas Bog pošilja. Potreba je veliko. Koliko je mladih, ki živijo v duhovni revščini, brez dobre vzgoje, ki še ne vedo za Boga, in kako malo je tistih, ki bi se jim posvetili in jim pomagali. Kaj vse bi zanje naredil don Bosko, če bi živel danes?

Nebeški Oče, ki ve za potrebe ljudi, predvsem mladih, kliče mnoge, da bi mu sledili in posvetili svoje življenje prav njim. Treba se je odločiti, narediti prvi korak in stopiti na pot. Z Božjo in Marijino pomočjo pa se bodo premagale tudi težave in ovire, ki bodo na tej poti.

LJUBLJANA

PRIPRAVA NA VRHOVNI ZBOR

Sestre HMP so imele v Ljubljani v inšpektorialni hiši na Rakovniški 7 od 27. do 30. oktobra 1995 inšpektorialni zbor. Bil naj bi priprava na vrhovni zbor družbe, ki bo jeseni prihodnje leto v Rimu.

Lotile so se glavne teme, ki naj bi jih krepko utrdila v zvestobi morneškemu duhu, v katerem so živele prve sestre s sv. Marijo Dominiko Mazzarello. Navdihnjene z don Boskovim duhom in vzgojnim sistemom naj bi pogumno odgovorile na številne izzive, ki jih tudi sestram HMP zastavlja današnji čas, zlasti položaj mladih.

VILLANOVA

DON BOSKOV ORATORIJ V VILLANOVI PRI PORTOGRUARU (ITALIJA)

Tudi v tem majhnem italijanskem kraju je v julijskih dneh med otroki, mladino in drugimi župljani don Boskovega oratorija odmevalo geslo počitnic: Skoči v življenje.

Letos sva se s prijateljico udeležili zadnjega tedna njihovih skupnih dni, ki pa je bil najbolj delaven in naporen, saj so potekale priprave na prireditve in romanje. Teža pa se je zgubila med valovi smeha, iger in pesmi.

Počitnic v Villanovi se je letos udeležilo 170 osnovnošolskih otrok, zanje pa je skrbelo 30 animatorjev, večinoma srednješolcev, pod vodstvom s. Gine in don Sergia. Pomagale so še štiri sestre salezijanke in skoraj ves kraj.

Kako je potekal naš dan?

Ob 9.00 smo se animatorji za pol ure zbrali k molitvi, pogovoru in prejeli nekaj tehničnih navodil. Kmalu smo morali k otrokom, ki so nas nestrpno

čakali na šolskem dvorišču. V telovadnici smo se najprej sprostiti ob igrah, potem pa po skupinah odšli k raznim izbranim dejavnostim, tako npr.: petje, dramska skupina, ročna dela, mizarstvo, mozaik, slikanje... Za vsako dejavnost so bili organizirani štirje animatorji, pomagali pa so tudi starši in starejši, tako da so nekatera dela potekala bolj strokovno.

Ob 11.30 je zvonec vse zapodil na kosilo in k počitku; ob 15.00 se je zopet razlegel živ-žav, ki se je do 17.00 še zadrževal v učilnicah, potem pa stekel na igrišča oratorija, kjer so bile organizirane zabavne igre. Ob 18.00 smo se vsi zbrali

ob votlini Lurške Matere Marije in se za vse zahvalili z don Boskovo molitvijo.

Zvečer so potekali razni turnirji v košarki, odbojki, nogometu itd; ob ponedeljkih pa so na velikem platnu v oratoriju vrteli filme.

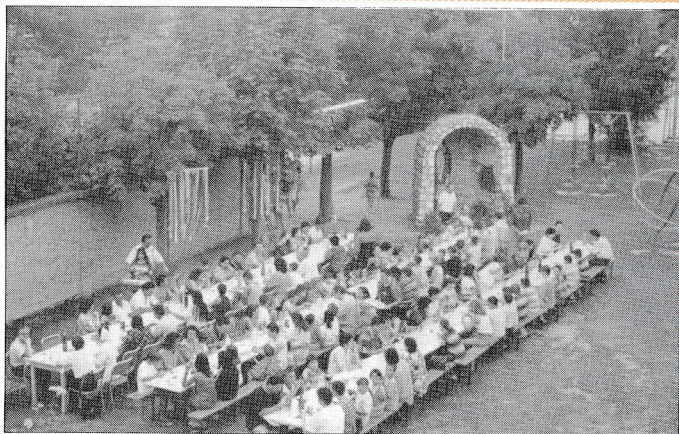
Na zaključni prireditvi so otroci skupaj z animatorji predstavili delo celega meseca, vsi skupaj pa smo se povesečili ob pečenih ribah, ki so jih otroci in starši nalovili v bližnji reki.

Naše skupne dni pa smo darovali Brezmadežni na romanju v opatijo v Follini, v gradu v Cisonu pa smo pri salezijancih našli zavetje pred dežjem, ki pa kljub svoji sivini ni pokvaril našega veselja in finalne tekme med dvema ognjema med otroki in animatorji.

Ura najinega odhoda je prišla prehitro in težkih, a veselih src smo si obljubili, da se naslednje leto spet srečamo. Domov sva se napotili polni volje, novih moči, izkušenj, radosti ter zahvale Bogu in don Bosku za njun blagoslov in vodstvo, zelo pa sva hvaležni tudi g. Petru Ivančiču, ki naju je poslal v ta čudežni kraj.

Vsem prijateljem don Boska lep pozdrav.

*Kristina Škibin
Nova Gorica*

Vsako delo je stkano iz vidnega in manj vidnega. Tako tudi Salezijanski vestnik.

V vsaki številki so vidno zapisani urednik in drugi sodelavci.

Toda to niso vsi, ki so vložili svoj trud in svojo ljubezen, da imamo v rokah spet in spet novo številko.

Praden ga dobite v roke, se ga dotakne še veliko rok, ki nam pomagajo, da lahko nadaljujemo s poslanstvom.

Med temi prizadevnimi pomočnicami je tudi g. Anica Kos, ki je pri vsej stvari s srcem.

Srečna je, saj se pogosto mudi v neposredni bližini svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku.

Moja rojstna župnija je Šentrupert na Dolenjskem. Znana je po zelo lepi gotski cerkvi. Pa tudi po čudovitih gričih, na katerih skoraj povsod stoji cerkvena, od koder je lep razgled po Dolenjski.

Šentrupert je tudi znan po vsej Sloveniji zaradi vojnih gro-

MARIJA, MOJE VESELJE

zot, ki smo jih preživljali vso vojno in še po njej.

Nikoli ne bom pozabila nedelje po 18. juniju leta 1942, kako sta ata in mama na ves glas prijovala od svete maše iz Šentruperta. Povedala sta, da ni bilo svete maše, ker so v četrtek mučili in nato ubili gospoda župnika in gospoda kaplana. Bili smo vsi zelo žalostni in prizadeti, saj se je to zgodilo v bližini našega doma.

V Šentrupertu je bila tako velika žalost in panika, da so partizani šli na grad Škrljevo pri Šentrupertu, z ukazom, da mora priti duhovnik in imeti sveto mašo ob 10. uri v župnijski cerkvi. Takrat so bivali na Škrljevem salezijanci, ki so na začetku vojne tja pribežali z Radne (pri Boštanju). Maševat je prišel g. Ivan Bakan. Maševal je tako, da sta ob oltarju stala dva partizana s puškama. Po tem dogodku je gospod Ivan Bakan postal naš zelo priljubljeni župnik. Bil je zelo goreč duhovnik in vnet častilec Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska. Vsi smo ga imeli zelo radi; prav z veseljem smo mu bili v pomoč v vsakem pogledu.

Še danes mi je zelo drag spomin to, kako smo se pripravljali na praznik sv. Janeza Boska s pesmimi in krašenjem, čeprav je bilo veliko snega in dobro uro peš hoje do cerkve. Pa tudi vsakega 24. v mesecu smo se spominjali Marije Pomočnice; pobožnost je bila z ljudskim petjem in litanijami pred Najsvetejšim.

Tako sem se seznanila ne samo s pobožnostjo do Marije Pomočnice, z ljubeznijo do sv. Janeza Boska, marveč tudi z

mnogimi salezijanci, ki v moji rojstni župniji delujejo še danes.

Ko sem leta 1963 zapustila dom in drage domače, lahko odkrito povem, da mi je bila največja uteha in pomoč Marija Pomočnica na Rakovniku. Vsako zadnjo nedeljo v mesecu sem zbrala še druga dekleta, da smo šle na Rakovnik k Mariji, kamor me še danes močno vleče, čeprav težko hodim. Iz srca vzklikam: Hvala ti, Gospod, hvala ti, Marija Pomočnica, ki si mi po molitvi izprosil naštetih milosti!

Zelo sem vesela, da lahko pomagam pri razpošiljanju Salezijanskega vestnika. Tudi marsikomu ga podarim. Ti, ki ga dobivajo, ga radi berejo in ga pohvalijo.

Vsem, ki se trudite pri Salezijanskem vestniku, želim veliko uspeha in Božjega blagoslova, da bi vaše prizadevanje obrodilo stoteri sad v vseh, ki se radi zatekajo k Mariji Pomočnici in se navdihujejo ob sv. Janezu Bosku.

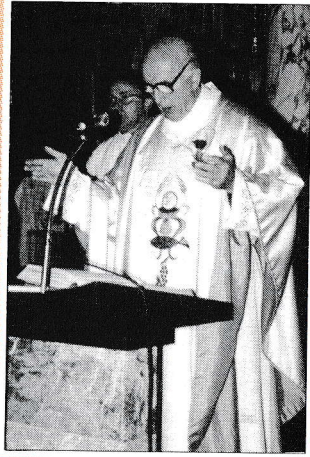
Anica Kos

*Bratovževa ploščad 6
61000 Ljubljana*

Člani združenja se trudijo za pobožnost do Marije Pomočnice v obliki, kot jo je postavil sam don Bosko. Ta pripadnost nalaga dolžnost častiti Marijo, Pomočnico in Mater Cerkev, in se udeleževati don Boskovega poslanstva med mladino in ljudstvom, posebno z vidika širjenja in obrambe krščanske vere med ljudstvom.

*Pravilnik združenja
Marije Pomočnice*

Ob jesenskem romarskem shodu na Rakovniku, 10. septembra, je slavil zlatomašni jubilej g. Franc Kuhar, ki je dobršen del duhovniške poti prehodil po diaspori na jugu Balkana. K jubileju mu čestitamo od srca tudi v uredništvu Vestnika. Sam pa med drugim o svoji življenjski poti takole pripoveduje.

Rodil sem se leta 1919 v Slovenskih Konjicah. Kot otroku mi je umrl oče, kot desetletniku pa še mati. Posvojen sem bil v bližini Ptuja za pastirja. Po meščanski šoli sem odšel k salezijancem v Veržej, po enem letu pa v noviciat na Radno, kjer sem leta 1936 postal salezijanec.

Vzgojno prakso sem opravil na Kodeljevem in na Rakovniku, prvi dve leti bogoslovja v Italiji, drugi dve pa na Rakovniku. Bilo je to med vojno. K sreči nisem oblekel nobene uniforme.

Maja 1945 sem pred "osvoboditelji" bežal na Koroško; bil sem diakon. Tretji dan vračanja sva z g. Jakobom v Pliberku spoznala, da nas Angleži pošiljajo v smrt. Strpali so nas v živinske vagonc

MISIJONAR V DIASPORI

Maribor odpeljali v Celje. Met potjo so nas "osvobodili" vsega, kar jim je ugajalo. Prav na Telovo so nam v Celju pripravili "sprejem" slovenski partizani: pri izstopu iz vagona jo je vsak dobil s puškinim kopitom. Skozi špalir, v katerega so nagnali ljudi, smo odšli v Teharje. Odvreči smo morali vse. Vsak dan smo dobili košček kruha in dvakrat zajemalko tople vode. Jedli smo iz nepomittih posod, ki smo jih vsakokrat vrgli na kup.

Civili smo bili v barakah v družini uši in stenic, domobranci zunaj, nad katerimi so se izživljali mladi partizančki. Tako je bilo šest tednov. Domobrance so pospravili. Civiliste so v glavnem pustili domov, nekaj so nas prepeljali v Ljubljano na Miklošičevo. Spet šest tednov lakote. 28. avgusta so naju z g. Jakobom izpustili.

Na misijonsko nedeljo sem bil v Zagrebu posvečen v duhovnika, novo mašo pa sem pel na Kristusa Kralja na Rakovniku, kjer sem ostal do leta 1949. Potem je sledilo Janjevo na Kosovu do leta 1965. Groženj ni manjkalo. Zaprt je bil g. Sraka, kakor tudi g. Skuhala. Dvakrat sem bil zaprt zaradi "prekrškov". 1958, 22. junija, so me aretirali; v samici sem čakal sojenje do okto-

bra. Dobil se leto in pol strogega. V Nišu sem potem odsedel deset mesecev. Edina moja krivda je bila, da sem bil duhovnik. Zato se tega, da sem bil takrat v zaporu, nič ne sramujem. V letih 1965 do 1978 sem bil v Mokronogu. Potem od 1978 do 1986 v Nišu in Beogradu, nato pa tri leta v Šentrupertu. Od 1989 sem v Črni Gori.

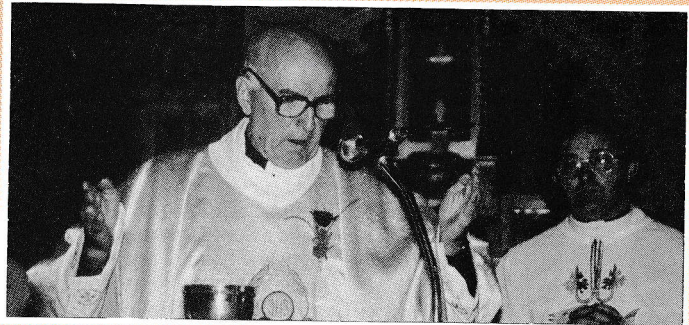
Med mladimi sem se v glavnem dobro počutil. V zelo lepem spominu imam delo v oratoriju na Kodeljevem. V Janjevem sem imel 80-članski pevski zbor, v glavnem mladih. Lepo mladinsko skupino sem imel tudi v Mokronogu.

50 let sem duhovnik, od tega 30 v diaspori in 20 v Sloveniji. Danes smo bolj kot na Kosovu, kjer imajo zadosti duhovnikov, potrebni v Vojvodini in v Črni gori, kjer je veliko pomanjkanje. Že bl. Mihael Rua je videl naše področje dela na Balkanu. Kako prav bi bilo, če bi nas bilo več tukaj.

Da sem kljub vsem preizkušnjam zdržal in vztrajal do danes, je gotovo sad molitev sobratov in sester HMP in vseh mojih prijateljev in dobrotnikov, kakor tudi molivcev za misijone.

Vsem se iskreno zahvaljujem.

Franc Kuhar

G. Andrej Majcen je ob srebrni maši leta 1958 prvič obiskal domovino. Tudi nas je v noviciatu na Reki navduševal za salezijansko delo in misijone. Takrat mu je Gospod navdihnil še posebno dobro misel, s katero je mnoga srca razvnel v dejavni ljubezni za misijonske poklice.

ŽIVELA JE ZA MISIJONSKE POKLICE

G. Anton Vode, bivši urednik Salezijanskega vestnika in povezovalc salezijancev in salezijank z glasilcem "Naše delo", je g. Majcnu prvi ponudil desno roko. Po vsem svetu razkropljene slovenske sestre in sobrate je bodril pri zbiranju duhovnih in gmotnih sredstev za salezijanske poklice v domovini in misijonih. Čeprav je kdo sodeloval samo z molitvijo ali pa mu je pošiljal le znamke, je veliko pripomogel k razcvetu salezijanskega dela.

G. Ivan Matko in drugi salezijanci na avstrijskem Koroškem, ki so bili že zanetili veliko misijonsko gibanje, danes znano kot "trikraljevska akcija", pa je na Koroškem sprožil še posebno dejavnost za misijonske poklice. Mnoge župnije ali celo posamezniki so se obvezali vzdrževati misijonski, zlasti duhovniški poklic v času celotnega študija. To je bilo za nekatere velika žrtev, saj vemo, kako drag je študij v zahodnoevropskih državah. Marija Terezija Hrovath (1935 - 1995) je bila goto-

vo ena najbolj požrtvovalnih.

Prvo ime jo je spominjalo - ob prazniku Marijinega rojstva - na začetek njenega zemeljskega življenja. Drugo ime jo je spominjalo na krstni dan in zato na njeno rojstvo za nebesa. Le zanje je živela, ne za ta svet. Tereziji - Mali Cvetki - je bila podobna tudi v tistem trpljenju, ki jo je spremljalo dolga leta, pa tudi v mišični nadarjenosti.

Čeprav poznamo njeno globoko krščansko in zavedno slovensko družino iz Ziljske doline pri Sv. Lenartu, ne vemo kaj več o njeni mladosti. Vemo pa, da se je Hrovathova družina vsa posvetila apostolatu molitve in podpiranju duhovnih, zlasti misijonskih poklicev. Ko je njihov prvenec, Majcnov gojenec, vietnamski salezijanec Jožef Hien leta 1968 pel slovesno novo mašo v Šent Lenartu, je bilo Marijino zdravje tako prizadeto z neko neznano boleznijo, podobno levkemiji, da je morala v pokoj. Zanj to ni bilo čakanje na smrt. Dano ji je

bilo ozdraveti in še dolgo delati v svojem poklicu pastoralne asistentke po bolnišnicah in župnijah na avstrijskem Koroškem in v zadnjih letih v domači župniji.

Ves ta čas se je telesno, gmotno in duhovno povsem žrtvovala za misijonske poklice. Več let so jo vozili na dializo in prizadele so jo različne druge bolezni. Še posebno hudo je moralo biti moralno trpljenje, ko so Hrovathovo slovensko družino grobo napadli nekateri nestrpni nemški časopisi, da bi razdvojili družino, župnijo, slovensko in nemško narodnostno skupnost. Vse to je ni omajalo v njeni popolni predanosti župniji, skrbi za domačo cerkev, misijonskim nabirkam po vaseh in podpiranju duhovnih poklicev. Njeno trpljenje in molitve je bila prava mistika, to je: nenehna priložnost za globoko združenje s trpečim in poveličanim Gospodom po "mali poti", ki jo je izkustveno živela in zapisala sv. Terezija Deteta Jezusa. Hrovathova Marija se v težavah ni nikoli pritoževala, kajti ni živela zase. Don Bosko jo je navdihoval z veseljem v darovanju za druge. V zahvalo je nekoč prejela don Boskovo relikvijo. Bila ji je kot posebna spodbuda in najbolj dragoceno odličje. Naš starosta vietnamskih misijonarjev, devetdesetletnik, g. Andrej Majcen, je ves čas svojega bivanja v domovini vez med dobrotniki s Koroške in Jožefom Hienom, duhovnim sinom Hrovathove družine. Jožef do danes pogumno orje vietnamska polja za evangelijsko setev. In klasje že dozoreva - v izjemno burnem ozračju: to so številni novi duhovni poklici.

Krsto svoje botre so nečakinja okrasile z vencem belih in roza vrtnic. Številni duhovniki in presenetljivo velika množica vernikov, jo je po slovesnem žalnem bogoslužju med petjem velikonočnih pesmi 30. junija 1995 pospremila na domače pokopališče. Nečaki so svojo botro položili v domačo zemljo, nad katero je - iz združenih src - zavela molitev v slovenskem in nemškem jeziku. Bilo je slovesno, kakor da bi praznovali njeno skorajšnjo šestdesetletnico. Še več, to je bil utrinek poveličanega nebeškega veselja, ki ga pri Bogu uživajo njegovi zvesti. ASS

ALI MOLITEV KAJ ZALEŽE?

Dragi prijatelji, molivci za duhovne poklice!

Ko se zjutraj zbudim, ali preden grem zvečer k počitku, pa še večkrat čez dan, ko pogledam skozi okno, se mi pogled zaustavi na mogočnem zvoniku svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Ta pogled me spodbudi, da v duhu zaobjamem veliko molitveno družino, sotrudnike in vse don Boskove prijatelje, ter vas priporočim naši skupni materi Mariji Pomočnici. Prav vesel sem, da smem od nedavnega živeti v neposredni bližini svetišča Marije Pomočnice.

Večkrat me kdo od molivcev vpraša, kako je kaj z duhovnimi poklici, kakor da bi me hotel vprašati, ali molitev kaj zaleže. Da, molitev je vedno koristna za tistega, ki moli, kakor tudi za tistega, za katerega molimo, čeprav se nam ne zgodi vedno tako, kakor smo molili. Tako je tudi z molitvijo za duhovne poklice. Ko prislunemo novomašnikom in tistim, ki so se odločili za redovniško življenje, slišimo, kako se vedno znova zahvaljujejo tistim plemenitim dušam, ki so zanje molile. Torej verujemo, da molitev zaleže, saj je Jezus zagotovil: "Prosrite in boste prejeli!"

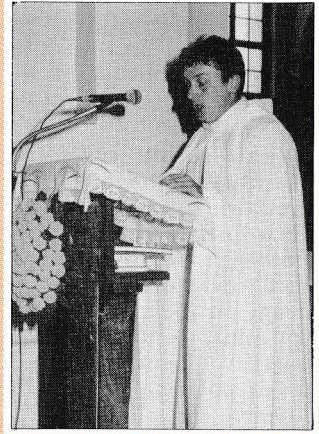
Tudi ljubljanska salezijanska inšpektorija je deležna sadov vaših molitev. Letos smo sicer imeli samo enega novomašnika, bili pa so posvečeni trije diakoni in tako upamo za naprej na tri novomašnike. Iz prve generacije želimeljskih maturantov so se trije odločili za duhovni poklic. Eden je vstopil v ljubljansko bogoslovje, drugi v mariborsko, tretji v salezijanski noviciat. Rakovniški skupini bogoslovcev so se pridružili štirje novi kandidati. Bogu smo hvaležni za ta dar, pri katerem imate tudi vi molivci svoj delež, kakor tudi molivci in molivke, ki jih je Bog poklical k sebi. Čez sto molivcev se je letos preselilo v večnost. Veseli pa smo dejstva, da se jih je vsaj trikrat toliko prijavilo na novo. Največ novih molivcev se je letos prijavilo iz župnij Loški Potok, Sodražica in Velike Lašče. Zasluge za to ima največ salezijanska sotrudnica gospa Ljubica Košir iz Sodražice, ki tudi organizira mesečna romanja na molitvena srečanja za duhovne poklice, ki so vsako tretjo soboto v mesecu na Kureščku. Precej se je povečalo število molivcev še v naslednjih župnijah: Begunje pri Cerknici, Apače, Cezanjevci, Beltinci (zlasti v Lipovcih), Gornjih Petrovcih. Pridružilo pa se nam je še lepo število posameznih romarjev na Kurešček. Zelo spodbudno je, da se molivci srečujejo v mnogih župnijah kar na mesečna srečanja, ali celo kar tedenska po domovih. Storimo, kar moremo, da bo podobnih srečanj še več.

Ob izstekajočem se letu vam želim lepo adventno pripravo, radostno božično praznovanje ter Božji blagoslov in Marijino varstvo v novem letu.

Ivan Turk

Rakovniška 6 p.p. 4

61108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39

MOLITVENI NAMENI

DECEMBER

Papež Janez Pavel II. nas vabi k spravi in odpuščanju.

Prosimo, da bi vsi kristjani v odpuščanju posnemali odpuščajočo ljubezen nebeškega Očeta!

JANUAR

Papež Janez Pavel II. nas vabi, da bi sprejeli Kristusa.

Prosimo, da bi se kristjani v novem letu oklenili Kristusa odločno in z vso ljubeznijo!

K BOGU SO ODŠLI PO PLAČILO

Francka Tomažin, Ljubljana
Katarina Baligač, Lipovci
Viktor Jakob, Lipovci
Milka Sfiligoj,
Angelca Jurca, Vrhnika
Angela Simončič, Boštanj
Ančka Matko, Nazarje
Marija Kores, Nazarje
Marija Cvelbar, Mokronog
Marija Malovrh, Žazar
Anton Šprah, Barislavci

KOPRIVNIK 1995

Najprej so bile sanje. Preproste, zdrave, zvedave, otroške, polne skrivnosti in upanja. Potem je prišlo življenje in darovanje. On in drugi ob njem so spoznali, da je Bog pustil v njegovi duši pečat posebne ljubezni: ljubezni do mladih. "Dovolj je, da vem, da ste mladi, in vas že močno ljubim", je ponavljal. "Mladi naj ne bodo samo ljubljeni, ampak naj sami spoznajo, da so ljubljeni."

VESELJE IN

Še danes se mnogi mladi prepoznavaajo v duhovnosti, ki jo je živel in kot sveto dediščino posredoval Cerkvi in človeštvu sv. Janez Bosko. To je duhovnost, ki privlači. Ne zato, ker bi bila nezahtevna - kdo pa si danes še želi polovičarstva?! Življenja polna je zato, ker je preprosta, vesela, globoka, blizu mladim in njihovim vprašanjem, potopljena v resničnost vsakdanje izkušnje.

JUTRIŠNJI SVET PRIPADA TISTIM, KI OZNAJNA- JO VESELJE...

Ker želimo svoje življenje obogatiti s svežino don Boskovega izročila, se zbiramo na tednih salezijanske mladinske duhovnosti. Skupaj - v molitvi in veselju, v darovanju in tišini, v občudovanju

narave in neskončnih globin našega srca - posvečujemo sedanjost trenutka ter utiramo stezo proti obzorjem prihodnosti.

In srečevali smo se letošnje počitnice na Koprivniku. Eni teden dni v juliju, drugi v avgustu.

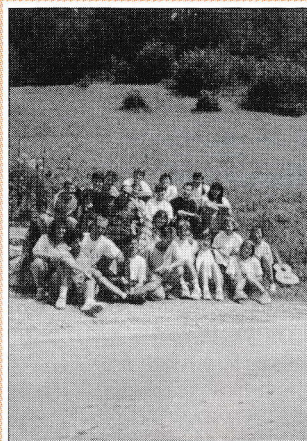
Salezijanska mladinska duhovnost je poleg duhovnosti vsakdanjega prijateljstva z Gospodom, občestva in odgovornega služenja tudi duhovnost veselja in optimizma. Letos smo razmišljali predvsem o tem. A ne le to. Živeli smo ga, saj bi sicer bilo bolje, da bi jo mahnili pa čeprav v Bohinjsko jezero, ki lagodno počiva pod Koprivnikom.

Postregla vam bom z nekaj stavki, ki jih slišite, kadar vas je volja. Kako naj bom vesel, ko pa je toliko gorja, krivic, boleznih... Mar ti in tvoje veselje, kaj ne vidiš, kaj vse se je zgrnilo nadme! Hej, bratec, še ta kozarček, pa bomo veseli, kaj! Sami mrki obrazi na cesti. Pesem pomirja, ko veselje izgine!

Včasih se človeka polasti občutek, kot bi bili pravzaprav slepi, da ne vidimo nič lepega. Mar nismo ravno kristjani za-

znamovani s hotenjem po vsem, kar daje upanje, kar budi iz sna žalosti in obupa, ki ima večno obljubo tudi tam, kjer se smrt plazi že čisto blizu...

Nasmej se vendar življenju, pa ne z bledim nasmehom jeseni. Stori to z nasmehom spoznanja svoje obdarovanosti s tisoč stvarmi in sposobnostmi, ki so morda še skrite. Če boš imel srečo, ti jih še kdo drug pokaže. Smej se, ker si lahko neko-

OPTIMIZEM

mu prijatelj, in to takšen, ki se z nekom ne le smeji in veseli, ampak predvsem čuti. Veseli se, ker doživljaš trenutke, ko duša odpre svoja vrata in se sprehajaš po njej, ker si spoznal, da bi se iz preteklosti pa le dalo kaj naučiti, ali pa si preprosto vesel debelih jagod na vrtu...

Kako le naj bi božanstvo vsepovsod našlo priložnosti, da bo delalo čudeže veselja v tem neveselem svetu, če tega včasih ne posk-

usi z ljudmi, v katere strmimo in ne razumemo, od kod prihajajo. Ker imajo preveč veselo srce in predvsem čisto dušo.

Prav vsak izmed nas je postavljen na začetek takšne poti, pravzaprav hodi po njej, samo različno daleč pridemo. Včasih se je potrebno ustaviti in počakati tišino. Velika dejanja dozorevajo v trenutkih tišine. In na Koprivniku nas je dohitela.

To je bil blagoslovljen čas razmišljanj, drznih sanj, morda tudi obžalovanj. Tega v dolini ni. Ni veliko trenutkov, ko se duša pase po travnikih božje besede, ko srka vase mir, ko prisluhne opoldanskemu zvonjenju in večernemu ave. Ko se za cel dan odpraviš v naravo čisto sam, kot smo to napravili v petek. "Zapustil sem včerajšnji dan z bisago čez ramo in poljubil cesto na prašno srce" (Žigon). V tem popoldnevu opraviš tudi spoved. Zato, da si lahko resnično vesel. Saj ni potrebno drugo. Kot v starih dobrih časih smo si v petek zvečer pripovedovali o preteklem dnevu. Bilo je kaj slišati...

Bili so trenutki molitve; ko smo se zjutraj izročili Mariji, da bi bili ves dan njeni, se opoldne zbrali okrog Najsvetejšega in čutili Njegovo darovanje pod podobo kruha. To je resnično "svetla tišina Boga. Mogoče nikoli več ne bom s teboj, kakor zdaj. O Bog, hvala za sanje in ta svetli tišine sijaj" (Kosovel).

Bila je večerna daritev svete maše. Svet božjega, ki kaplja vate in te polni, ki tako živo ustvarja eno med ljudmi, ki ne vem odkod prinese predrzno misel, da bi gore prestavljal!

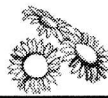
In bila je večerna molitev. Človeška kot je lahko le človek. Brez velikih besed, brez globokih razmišljanj. Takšna, da upa Bogu in ljudem povedati vse.

KDO ČISTO VESELJE MI MOTI...

Nihče. Prav nihče. Ker smo ga tu živeli in ga shranili v srce kot polh za zimske dni (a ne le zase), ga doživljali v prijateljih, pesmi in igri. Se spomniš, Tine, kakšno veselje si nam pripravil, ko si spoznal, da ni lušno le otrokom, ko pojejo o ovčkah.

Vrnili smo se s Koprivnika in se nasmehnilo življenju, ker najlepše se je šele pričelo...

Jerneja

Rakovniško svetišče Marije Pomočnice je bilo za veliki šmaren praznično ozaljšano. Čutili je bilo, da se bo tu zgodilo nekaj posebno lepega.

Res je bilo tako. Zbrale so se številne sestre hčere Marije Pomočnice, njihovi sorodniki in prijatelji, kajti prvič v zgodovini so v tem svetišču obhajale slavje večnih zaobljub dveh svojih sester.

“Jaz, s. Milena Derlink..., Jaz, s. Damjana Tramte..., se popolnoma svobodno darujem Tebi za vse življenje.

Zavezujem se, da bom oznanjala mladini Kristusa v duhu sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello.”

Tako sta odločno izpovedali in iz njihovih obrazov je žarela sreča nekoga, ki se tudi svojih mladostnih sil ne boji zastaviti za velike ideale.

DA BOGU IN MLADIM: ZA VEDNO

- *Ob tako pomembnem trenutku kot je izpoved večnih zaobljub se vama pogled gotovo vrača h koreninam, iz katerih sta zrasli. Od kod prihajata?*
- *Vsak mlad človek si išče pot sreče in uresničitve samega sebe. Vidve sta se odločili za redovni poklic. Kako to?*

s. Milena: Svoje otroštvo sem z bratom in sestro preživela ob skrbnih starših. Rodila sem se pred 29 leti v gorski vasi Martinj Vrh nad Železniki v Selški dolini. Ni manjkalo težkega kmečkega dela, vendar le to je bilo vedno prepleteno z molitvijo, ljubeznijo in veseljem. S hvaležnostjo se spominjam teh let.

s. Damjana: Pred 27 leti sem se rodila v vasi Dolenje Dole pri Škocjanu na Dolenjskem. Zrasla v toplem gnezdu kmečko delavske družine s štirimi otroki. Dom mi je ogromno pomenil in od malega sem sanjala, da si bom tudi sama ustvarila številno družino. Ko pa sem v 7. razredu na duhovnih vajah na Bledu spoznala sestre HMP, se mi je v srcu prižgala nova, globlja želja: postati kakor one.

s. Damjana: Biti srečen je gotovo najgloblje hrepenenje vsakega človeka. Tudi zame je bilo tako. Kot deklica sem sanjala o lastni in številni družini. V dobi odraščanja sem iskala okolje, kjer bi lahko dobro razvila svoje talente in se uveljavila. Sedaj kot odrasla žena vedno bolj ugotavljam, da se “moja sreča nahaja na obrazu vsakega človeka”. Po daljšem preverjanju duhovnega poklica mi je jasno, da je moja sreča prav tu: zastaviti vse svoje moči za to, da bi delala dobro, kot sestra HMP pa še posebej med mladimi.

s. Milena: Mislim, da vsak, ko se odloči za duhovni poklic, to stori zato, ker je spoznal Boga kot svoj največji zaklad, kot tistega, ki ga edini more resnično osrečiti in dati odgovor na vsa njegova iskanja in hrepenenja.

Miklavž prihaja

Pred vrati je zima z lepimi praznovanji (Advent, Miklavž, Brezmadežna, Božič, Novo leto...). Šolske počitnice otroke ne potegnejo le na bele poljane, ampak tudi k topli krušni peči. Kako izkoristiti dolge zimske večere?

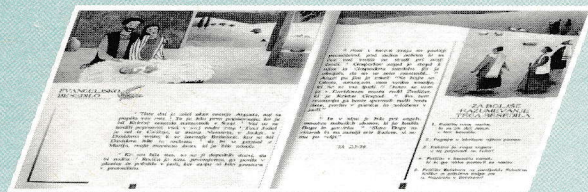
Dobra knjiga je človekova najboljša prijateljica. Salezijska ustanova SALVE vam nudi celo paleto dobrih knjig, za vsako starostno obdobje prijetno branje.

Zahtevajte katalog! V nekaj vrsticah vam predstavljamo le najnovejše knjige. Izpolnite in odpošljite naročilnico in v nekaj dneh bodo knjige na vaši delovni mizi.

Sveto pismo je prevedeno v največ jezikov. Je najbolj brana knjiga. Zaradi časovne oddaljenosti je težko razumljivo.

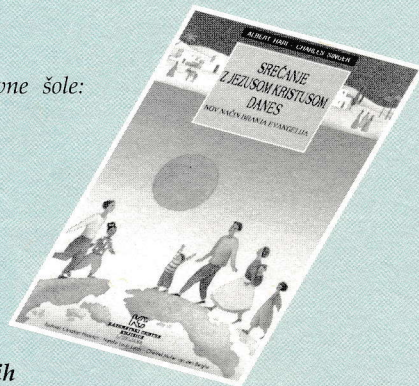
SREČANJE Z JEZUSOM KRISTUSOM DANES

Nov način branja evangelijev
za učence višjih razredov osnovne šole:

Zgodovina v treh poglavjih

- Jezusov čas
- evangeliji
- naš čas

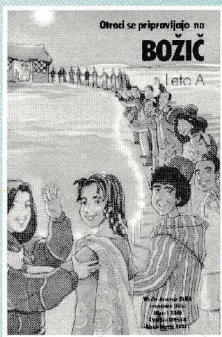
Veselo oznanilo v 40 poglavjih

- potovanje skozi štiri evangelije
- zgodovinske okoliščine, dogodki, vprašanja za razmišljanje, pomen za naš čas, molitev

Leksikon

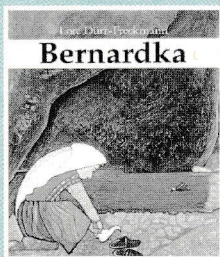
- ključ za razumevanje evangelijev
- razlaga najpogostejših besed.

250 barvnih strani velikega formata za 2.500 SIT.

OTROCI SE PRIPRAVLJAJO NA BOŽIČ, LETO A

Božič. Najlepsi praznik, ki ima tudi obdobje priprave - advent. V adventu se dogaja veliko stvari (adventni venec, Brezmadežna, božična devetdnevnica, priprava božičnega drevesca z jasljami), ki so povezane s starozaveznimi prerokbami in pričakovanjem Mesija. Knjižica povezuje preteklost in sedanjost, prerokbe in današnje doživljanje božiča, kar je za otroke višjih razredov osnovne šole zelo zanimivo in koristno pri poglobljanju osebne vere.
Cena 450 SIT.

BERNARDKA

Lurd je gotovo med najpomembnejšimi romarskimi kraji v Evropi, kamor se stekajo milijonske množice. Bogato ilustrirana knjiga velikega formata popelje otroke nižjih razredov osnovne šole v Bernardkino zgodbo in skrivnost Marijinega brezmadežnega spočetja.
Cena 600 SIT.

PRED TEBOJ, GOSPOD

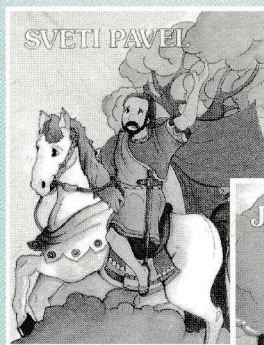
Molitev v družini. V mnogih družinah je zamrla, ker smo se morda naveličali molitvic iz otroških let, kaj drugega pa se ne spomnimo. Knjižica Pred teboj, Gospod nam prinaša kratke molitve za različne priložnosti (zjutraj, zvečer, pri obedu, za starše, ob rojstnem dnevu, v trpljenju, v sporih...), pisana je v sodobnem jeziku in primerna za čas naglice in velike zaposlenosti.

Cena 190 SIT.

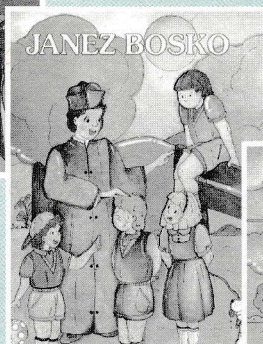
GOSPOD, PODPIRAJ ME V MOJI ŽALOSTI

Vsak človek doživi tudi trenutek žalosti, zapuščenosti in duhovne suhote. Takrat potrebuje besedo tolažbe, spodbudo in zavest, da je nekdo vseeno ob njem, da Bog ostaja zvest svojim obljubam. Knjižica s čudovitimi barvnimi fotografijami in krajšimi besedili daje duhovno okrepljeno za ure samote in zapuščenosti.

Cena 250 SIT.

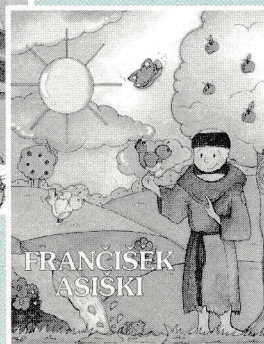

SVETI PAVEL JANEZ BOSKO FRANČIŠEK ASIŠKI

Tri prijetne zgodbe za branje in barvanje. Svetega Pavla imenujemo apostola narodov. Frančišek Asiški je bil velik Jezusov prijatelj, ki je s svojim zgledom pritegnil za seboj in navdušil za Boga ljudske množice. Janezu Bosku je Bog zaupal veliko nalogo: pomagati mladim, da bi postali pošteni državljani in dobri kristjani.

Tri zanimive zgodbe za najmlajše in za dolge zimske večere.
Cena vsake zgodbe je 400 SIT.

Spoštovani prijatelji!

Morda ste med tistimi, ki bi želeli, da bi Vas šestkrat letno obiskal Salezijanski vestnik, glasilo, ki Vas bo seznanjalo s sv. Janezom Boskom, očetom in učiteljem mladine, in njegovim delom danes, predvsem v Sloveniji. Veliko vsebine je namenjene vzgojnim vprašanjem, družinam, misijonom, Mariji Pomočnici in temam, kako prizadevni kristjani lahko sodelujete pri različnih oblikah zavzetega krščanstva.

Salezijanski vestnik je začel izdajati sv. Janez Bosko leta 1877. Že od leta 1904 pa izhaja tudi v slovenščini. Po svetu izhaja v 40 izdajah v 19 jezikih. V slovenščini ga sedaj tiskamo v 9.500 izvodih.

Vsi naročniki dobivajo Salezijanski vestnik zastonj. Stroške krijemo s prostovoljnimi prispevki. Če ga želite naročiti tudi Vi, nam pošljite to naročilnico s svojim naslovom. Veselimo se Vašega prijateljstva.

Lepo Vas pozdravljamo in Vam zagotavljamo molitveni spomin pri Mariji Pomočnici na Rakovniku; naj nam bo dobra Mati in mogočna Pomočnica!

Salezijanci

Iz seznama knjig naročam:

želim katalog

1.	_____	_____	izvodov
2.	_____	_____	izvodov
3.	_____	_____	izvodov
4.	_____	_____	izvodov
5.	_____	_____	izvodov
6.	_____	_____	izvodov
7.	_____	_____	izvodov
8.	_____	_____	izvodov

Podpis:

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

p.p. 4

61108 Ljubljana

Salezijanski vestnik naroča:

Ime: _____

Priimek: _____

Kraj, ulica, št.: _____

Pošta: _____

Število izvodov: _____

Salve d.o.o. - trgovina

Rakovniška 6

p.p. 4

61108 Ljubljana

Knjige iz kataloga naroča:

Ime: _____

Priimek: _____

Kraj, ulica, št.: _____

Pošta: _____

Spozna, da je Bog ljubezen in da neskončno ljubi njega osebno. Zato mu želi darovati svoje življenje; pa tudi zato, ker želi, da bi ti Božjo ljubezen spoznali tudi drugi, vsi, ki porabijo toliko energij v iskanju zemeljske sreče.

Tudi zame je bil to vzrok odločitve. V letih odraščanja, ko sem se ravno spraševala o tem, kdo je Bog zame, sem se srečala s sestrami. Prej jih sploh nisem poznala in sem imela precej negativno mnenje o njih. Ob srečanju pa sem odkrila lepoto Bogu posvečenega življenja. Spoznala sem, da me samo On more resnično osrečiti in dati smisel mojemu življenju. Zato sem si želela, da mu povsem pripadam. Slišala sem, da je treba, da te najprej Bog pokliče, če mu hočeš slediti, in prosila sem ga, naj pokliče tudi mene v redovni poklic. Pa se takrat nisem zavedala, da me je že poklical in me izbral zase od večnosti. Zato sem bila neizmerno srečna, ko sem to spoznala. Odzvala sem se mu in mi ni žal.

● *Danes se zdi, da je začuda malo ljudi, ki bi ostali zvesti svoji življenjski izbiri. Se ti ne zdi, da je tvoja nepreklicna in dokončna odločitev tvegana?*

s. Milena: Gotovo je tudi tveganje. Vendar za koliko stvari bi bil človek prikrajšan, če ne bi nikoli tvegala. Vzpon na goro je tudi tveganje, a koliko lepega bi ne videl in ne doživel, kdor se nikoli ne bi podal na pot. Podobno je z večnimi zaobljubami. Vendar je tu gotovost veliko večja od tveganja, kajti Bog je zvest! To je v Svetem pismu velikokrat zapisano. Problematična je samo moja zvestoba. Zato jo polagam Nanj, na Boga. Če bom ostala ljubeče povezana z njim, mi bo on sam dajal moči.

● *Letos se veliko govori o ženi v vidiku pekinške konference. Pravimo, da je najosnovnejši poklic vsake žene biti mati. Ali se tudi kot redovnica ne odločaš morda proti temu?*

s. Damjana: Tudi sama sem vedno želela postati mati. Ko sem

v srcu začutila Jezusovo povabilo, naj pustim svoje načrte in sledim njemu, sem počasi spoznavala še drugo - duhovno plat materinstva. Le-to je veliko širše, kakor je fizično rojevati, skrbeti za otroke in za družino. Pri materinstvu gre predvsem za navzočnost, za spremljanje ljudi v njihovi rasti, v radosti in trpljenju. Ugotavljam, da je Bog neskončno presegel moje želje: prejela sem nalogo postati duhovna mati mnogim, predvsem mladim.

● *Za vedno si vezala svoje življenje na Boga. Kaj bi o tem rekla mladim?*

s. Damjana: Odločitev, da odgovorim na Božji klic, me osrečuje! Morda si prevečkrat duhovni poklic predstavljamo le kot nekaj zahtevnega in resnega. Moja izkušnja pa pravi, da je predvsem nekaj zelo zelo lepega! Se razume: za tistega, ki je na to pot od Boga poklican.

s. D. T. in s. M. D.

HVALA TI, GOSPOD ZA VSE!

(Zahvala misijonarja Kramarja ob 60-letnici odhoda v misijone)

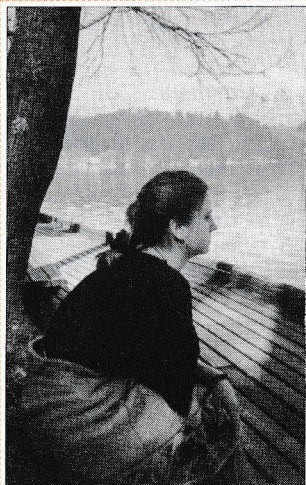
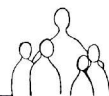
*Hvala ti,
da si po Marijinem posredovanju
izbral prav mene za svoje orodje
v tvojem zveličavnem vinogradu!*

*Hvala ti,
da mi že šest desetletij
izkazuješ svojo neizmerno naklonjenost,
me ohranjaš v svoji milosti
in v službi širjenja tvoje odrešenjske blagovesti
med ljudstvi,
ki so tvoje ljubezni najbolj potrebni.*

*V svoji nebogljenosti, Gospod,
ti ne morem reči drugega kot:
neizmerna hvala ti, Gospod,
za vso tvojo potrpežljivost in dobroto,
in to kljub mojim nesposobnostim in malomarnostim,
ki se dan za dnem ponavljajo.*

*Prosim te, Gospod,
bodi še naprej potrpežljiv z mano,
ohranjaj me v svoji službi oznanjevanja evangelija tistim,
ki so tvoje pomoči najbolj potrebni -
tako vse do mojega zadnjega diha.*

*Gospod, hvala ti,
da smem ostati s teboj in med njimi
in biti vedno ves tvoj!
Naj v moči tvojega Duha zmorem tako ljubezen,
ki ne pozna ovir.
Amen.*

Po zvočniku se je zaslišal glas: "Čez nekaj minut se bo vlak zaustavil na glavni postaji v Münchnu." Nekateri so že pripravljali svojo prtljago, drugi gledali na uro, če nima morda vlak zamudo, tretji so spraševali, ali imajo kaj upanja, da ujamejo naslednji vlak. Ko se je vlak zaustavil, so vsi hiteli k izstopnim vratom. Od nekje se je pojavilo dekle s potovalko in kovčkom ter po slovensko spraševalo gostobesednega Hrvata, če se morda ne pelje v smeri Stuttgarta, kajti tod se še ni vozila. Povzel sem besedo, da grem jaz in jo potolažil, da imava še deset minut časa do naslednjega vlaka.

O TEM NISEM NIKOLI RAZMIŠLJALA

Še pravočasno sva našla pravi vlak in prosta sedeža. Navadno se nagnete kar precej ljudi. Vsi hitijo iz službe. Ko je vlak potegnil, je bilo pred nama nekaj več kot dve uri vožnje. Začela sva kramljati. Povedala je, da je Ljubljancanka, točneje Bežigradjčanka. Končala je drugi letnik gimnazije in zelo rada potuje. Minulo leto je bila v Londonu na tečaju angleščine. Letos se je odločila preživeti kakšen teden pri znancih v bližini Stuttgarta.

Povedala je, da živijo v bloku, da so imeli lani velike probleme z lastnikom bifeja tik pod njimi, kako so se tam zbirali sumljivi tipi, razgrajali cele noči, policija pa ni ukrepala kljub pritožbam in da je sedaj na srečo nov lastnik ter je vse drugače. Z mladino so še vedno problemi, saj še vedno kradejo avtomobilske gume, predvsem z boljših avtomobilov, kar se je zgodilo tudi njim. Prej so bili 5 članska družina, sedaj so še štirje. Očka je odšel z drugo. So živeli in še živijo solidno.

Potem je dekle nenadoma vprašalo: "Kaj ste pa vi po poklicu, če smem vedeti?" "Jaz sem pa duhovnik!" "Aaa, fino!" Potem je utihnila, kot da ne

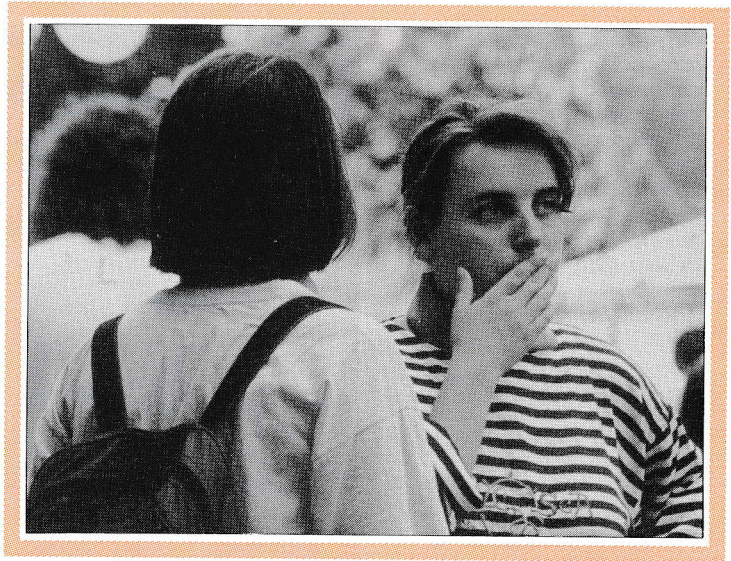
ve, kaj bi. Iz zadrege sem jo potegnil z vprašanjem, če so verni. "Ne, pri nas doma pa nismo verni; ne očka ne mami ne ostali. Nimamo nič proti tistim, ki hodijo v cerkev. To je njihova stvar. Jaz sem imela kar nekaj sošolcev in sošolk, ki so hodili k verouku." "Se nisi nikoli zanimala, za kaj gre?" "Niti na misel mi ni prišlo, da bi jih vprašala." "Se nisi še nikoli v življenju vprašala, čemu živiš?" "Ne! Zakaj pa? Enkrat živiš, potem pa umreš. To je čisto normalno. Zato pri nas doma hočemo izkoristiti življenje. Pravzaprav niti ne vlagamo v draga stanovanja, ampak rajši potujemo, dobro jemo, se zabavamo in uživamo."

Po kratkem premoru sem nadaljeval: "Si se že kdaj vprašala, od kod je vse to, kar je, kar biva, npr. vesolje, materija?" "Ne. V šoli se učimo o tem, kar je. To bo že znanost počasi odkrila." "Znanost lahko odkrije in odkriva zakonitosti, ki so že v naravi, lahko odkriva sledi razvoja, ne razpravlja pa o tem, od kod je vse to, kar je. Moraš priznati, da so v naravi čudovite zakonitosti, ki jih človek odkriva, uporabljajo sebi v prid ali škodo. In

če nekaj je, če nekaj biva, mora imeti v nekom svoj vzrok, da je, da biva. Vzrok, da si, je v tvojih starših, ki so te spočeli. Vsak razumen človek se prej ali slej vpraša: od kod sem? čemu sem? kam pelje moja življenjska pot? Po prvem vprašanju iščemo vzrok bivanja, v drugem o smislu vsega, torej tudi lastnega življenja, in v tretjem o tem, kam pelje pot mojega življenja." "To je pa zanimivo. Nikdar si še nisem zastavila takih vprašanj. Še sama ne razumem, kako je do tega prišlo. Tudi drugih nisem slišala, da bi se o tem pogovarjali ali razpravljali. Še najmanj o takih verskih vprašanjih." "Saj to niso verska vprašanja. To so vprašanja vsakega razumnega človeka. To so, če hočeš, filozofska vprašanja. Verska pridejo naknadno." "Pa kako to, da nismo o tem v šoli nikoli nič debatirali?" "Zato, ker vodilna garnitura ni hotela in ne želi imeti mislečih ljudi, ampak ljudi s plašnicami, ki ne razmišljajo o tem in so dobri porabniki materialnih dobrin. Saj si sama omenila vaše načelo doma." "Zanimivo! Pri nas doma si nismo nikoli zastavili vprašanja, kaj počnejo in mislijo tisti, ki verujejo. Vsaj meni

se je vedno zdelo vse nekam tuje, čudno, ne vem, kako bi izrazila..., bolj za take čudne ljudi... Kaj jaz vem."

Potem sva drobila naprej o šoli. Njena ugotovitev je bila, da mlade ljudi ne nauči samostojno razmišljati, ampak da je kup piflarije itd. Čez čas sem dregnil vanjo še z enim težkim vprašanjem: "Ti, ali lahko nekaj, kar je, kar obstoji, postane nič?" "Kako to mislite?" "Da postane nič." "Nič? Če nekaj je, ne more postati nič. Lahko se spremeni v drugo agregatno stanje." "Dobro znaš misliti. Kaj pa ti, ki si nekdo, si enkratna osebnost na tem svetu, ki nisi samo nekaj kilogramov materije, ampak imaš tudi razum, voljo, zavest o sami sebi, torej si duhovno bitje, ti boš pa nekega dne postala nič?" Nastal je mučen premor. "Oprostite, če sem te s tem zamoril. Nisem imel takega namena", sem se ji začel opravičevati. "Ne, ne! To je fino. Razmišljam." "Na vlakcu je malo težje o tem razmišljati. Samo toliko, da veš, kako so to področja našega verovanja." "A tako! Jaz sem si predstavljala čisto nekaj drugega, pravzaprav si nisem nič pred-

stavljala. Bom še razmišljala o tem." Potem sva prešla na lažje stvari in dve urici sta hitro minili.

Na postaji sva se poslovila. Ob slovesu me je presenetila z vprašanjem: "Vas lahko kdaj pokličem v Radence? Bi nadaljevala s pogovorom! Zelo sem vam hvaležna. Marsikaj se mi je odprlo." Priznam, da se je ob tem pogovoru tudi meni marsikaj odprlo. Ugotovil sem, da mnoge mlade ljudi zanimajo ta

mejna in verska vprašanja. Žal so vzgajani v takem okolju, kjer se o tem ne govori in ne razmišlja. Zanje teh vprašanj in dimenzij preprosto ni. Ostaja samo sedanjí trenutek. Poleg domače vzgoja ima veliko krivdo za tako omejeno mišljenje tudi šola. Zdi se, da je šola povsem izgubila vzgojno vlogo in da ne daje pouka za življenje, ampak samo pouk o določenem predmetu. Učitelji niso več vzgojitelji za življenje, ampak res samo posredniki določenega znanja. Iz omenjenega srečanja sem spoznal, kako dobro je uspelo nekdanjim politikom v teku let povsem izbrisati iz zavesti sposobnost logičnega mišljenja in versko dimenzijo. Zakaj so se tako trudili, vemo. Jasno mi je tudi, zakaj se tako zelo bojijo uvesti v osnovne ali srednje šole informacijo o religijah in etiki. S kakšno muko so izglasovali neko nejasno skrupucalo za osnovno šolo. Ljudem daj kruha in iger, operi jim možgane, ne drezaj s takimi vprašanji in dali ti bodo mir.

Žal mi je za take mlade ljudi, ki hodijo okrog z zablokiranimi možgani. Kdo jih bo rešil teh spon!?

Ciril Slapšak

Če je vsak novorojeni otrok znamenje, da Bog ni obupal nad človeštvom, potem so družine, ki se odločajo za življenje, upanje našega naroda: kljub vsemu zmaguje življenje, samo to je neuničljivo. Razlogov za upanje nam torej ne manjka.

Družina Janeza in Anice Lebar z Gornje Bistrice, župnija Črensovci v Prekmurju, je polna življenja. Oče je delavec, mati pomaga staršem na kmetiji, predvsem pa skrbi za otroke, ki obiskujejo šolo ali so še doma: Simon 10 let, Gregor 8, Jožica 5, Monika 2,5 in Peter eno leto.

OTROCI SO BOŽJI DAR

Za več otrok smo se odločili, ker vidimo v otrocih Božji dar. Čeprav nas mnogi ljudje današnjega časa gledajo postrani zaradi velikega števila otrok, smo zelo srečna družina, se zelo dobro razumemo, tudi s starimi starši, oz. očetom in materjo Anice. Ugotavljamo, da nam otroci prinašajo Božji blagoslov pri vsem drugem delu in tudi pri finančnem vzdrževanju tako številne družine, ki ni vedno lahko.

Menimo, da je dosti več smrti kot rojstev zato, ker je večino ljudi zajela potrošniška miselnost, ki nasprotuje večjemu številu otrok in teži le za čim več imeti in čim bolje uživati v življenju. Otroke, to pa bognedaj, saj prinašajo le delo in skrbi.

Pri vzgoji niti ne poznamo ne vem kakšnih prijemov; naša temelji na pristni ljubezni, ki premaga vse težave in ovire. Če je treba, tudi kakšna ostrejša beseda ali simbolična kazen ne izostane.

Otrok ne pošiljamo v vrtec, saj smo doma na kmetih in še kako prav pride vsak privarčevan tolar. Seveda pa smo še bolj prepričani, da je domača vzgoja veliko boljša kot vzgoja v vrtcu, kjer se ne morejo posvetiti vsakemu otroku posebej.

Družba je sicer nekoliko naklonjena družinam z več otroki, saj jih materialno podpira, vendar bi lahko izdatneje pomagala. Če pa pogledamo na mnenje ljudi, jih je kar veliko, ki so zelo nasprotni tem družinam in lahko s svojimi be-

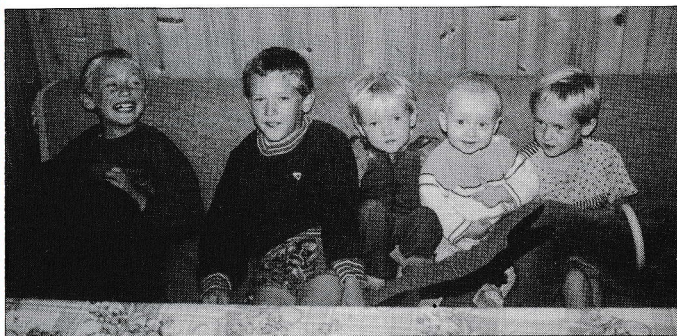
sedami in dejanji ranijo srca staršev in pa seveda nedolžnih otrok. Na primer: otrok prijoka iz šole in pove, da ga sošolci dražijo in zmerjajo, ker je iz velike družine, da ima toliko bratcev in sestric.

Danes veliko mladih živi, kot bi Boga ne bilo. Težijo le za tem, da bi le v tem življenju uživali in se dobro imeli. Tolaži pa nas dejstvo, da se najdejo mladi, ki so popolnoma nasprotnega mišljenja in načina življenja.

Na kmetih ni veliko prostega časa, kar ga pa je, ga seveda porabimo za druženje z otroki, kajti dva že obiskujeta osnovno šolo in tako ob delavnikih ni dosti časa. Otroci gredo zelo radi na izlete, romanja, še zlasti z veroučno skupino. V veliko veselje jim je verouk in pa seveda obisk šmarnične pobožnosti. Ob nedeljah posvečujemo Gospodov dan: skupaj gremo k sveti maši, popoldne pa se najde kaj več časa za pogovor in za igre z otroki.

Mladim, ki se pripravljajo na zakon, bi svetovali ali jim položili na srce, da je v zakonu zelo pomembno, da se medsebojno razumemo in da se zelo veliko pogovarjamo, saj le tako lahko rešujemo probleme in težave, ki jih prinaša življenje.

*Družina Lebar
Gornja Bistrica 171*

ŽIVLJENJE JE LEPŠE - SREČALA SVA

Pred prihodom na Gimnazijo Želimlje Janeza Boska nisem poznala. Spominjam se, da sem velikokrat videla njegovo sliko - samega ali pa z Dominikom Saviom. Vendar takrat nisem vedela, kdo je in tudi me ni prav nič zanimalo.

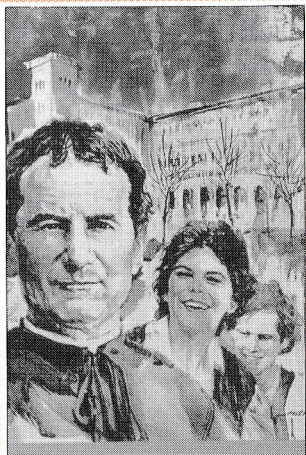
Mogoče sem se začela prvič seznanjati z njim, ko smo imeli šmarnice o Dominiku Saviu. Vsak dan smo poslušali zgodbo in lepili majhne listke. Preko prijateljev na Rakovniku sem zvedela za Gimnazijo Želimlje. Z večkratnimi obiski pri njih in v rakovniški cerkvi pa tudi Janeza Boska. Počasi je ta neznani mož s slike začel vzbujati moje zanimanje.

Posebno pri urah pedagogike sem začela spoznavati njegovo življenje. Neizmerno bister deček je bil, bil zmožen velikega prijateljstva, tudi spreten, kar je pokazal s svojimi čarovnijami. Pri devetih letih je imel sanje, v katerih je spoznal svoje življenjsko poslanstvo - živeti za mlade. Mnogi ljudje, ki so dobresedno živeli na ulicah, bili brez staršev in vsakdanjega kruha, so v njegovem Oratoriju našli dom. Imel jih je rad. Zelo so mi všeč besede, ki jih je rekel: "Ljubezen mladi morajo čutiti." Ali pa: "Imejte radi to, kar imajo mladi radi." Vedno jim je bil ob strani, v veselju in igri ter tudi žalosti in trpljenju.

Posebno veliko doživetje je bilo, ko smo v tem tednu obiskali kraje, kjer se je Janez Bosko rodil, delal in tudi umrl. Najprej smo bili v Turinu. Obiskali smo njegov grob in mali muzej, v katerem je mnogo stvari, ki jih je uporabljal; obiskali smo tudi delavnice. Tega centra danes ne bi bilo, če ne bi bilo Janeza Boska.

Človek bi rekel, da je bil tudi dober poslovnež. S 50 lirami se je lotil velikih podjetij. Kar pa

DON BOSKA

je še bolj pomembno: z vztrajnostjo in optimizmom je kljub velikim stiskam gradil cerkev in oratorij. Bili smo tudi na kraju, kjer sedaj stoji mogočna cerkev, na kraju, kjer se je don Bosko rodil. Gledala sem sliko na oltarju. V don Bosku sem videla prijatelja, ki razume mladega človeka. Njegove roke so bile oprte in izrekale vabilo in dobrodošlico vsakemu.

Vem, da pišem o stvareh, ki so vsem že dobro znane, ki so bile tolikokrat povedane. Toda zame, zame je to nekaj drugega, nekaj, kar mi daje spodbudo in mi pravi, da se v življenju moramo tudi smejeti. Kakšno srečo imam, da imam možnost spoznavati tega človeka! Lahko bi rekli, da marsikdo nima nekega stebra, na katerem bi gradil svoje ideale.

Navsezadnje Janez Bosko ni samo dober vzgojitelj in tudi trimast človek, ampak tudi, kot poje pesem: oče, učitelj in prijatelj.

Mirjam Černe,
Gimnazija Želimlje

"Človek današnjega časa je kot mrlič na dopustu", je nekdo zapisal. Ne zna ničesar doživljati. Samo hiti in hlepi. Po čem? Sam ne ve. Ve samo, da mora iti v korak s časom. Se pravi, mora biti hiter, zato za njegovega duha ni časa. On je samo kup mislečega mesa, ki hiti, dokler lahko. Ko pa pride do ovire, ki je ni moč premagati, pa mora obstati. Vendar obstati; te besede ni v njegovem slovarju. Zato hitro stran od nje. Toda kam? Tja, kamor še vedno lahko gre. Smrt. In njegova zgodba je končana.

Ljudje okrog njega zaznajo, da ga ni več, vendar jih to prav nič ne prizadene. Ga pač ni. Tudi njih nekoč ne bo več. Zato pa zdaj, ko so še živi, pospešujejo življenje in spet hitijo in hlepijo. Iz trenutka v trenutek, iz ure v uro, iz dneva v dan...; tako vse življenje.

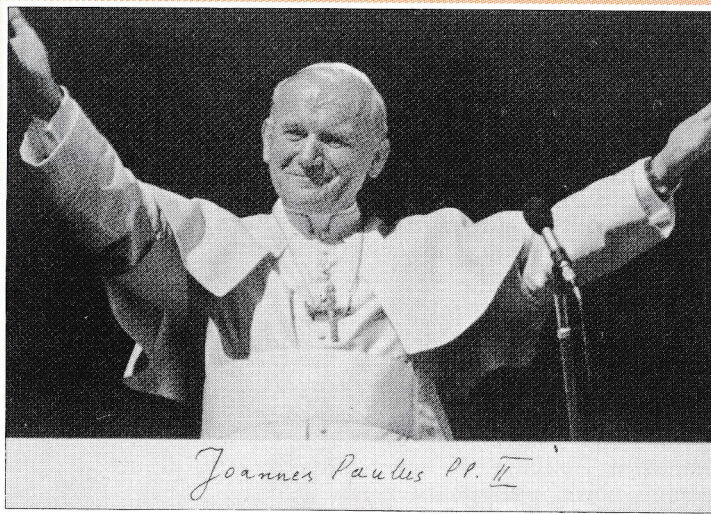
Upam, da ob koncu življenja ta stereotip ne bo moj življenjepis. Upam in hočem, da bo moje življenje drugačno, ne tako povprečno, nesmiselno.

To upanje se je v meni rodilo, ko sem srečal Janeza Boska. Tedaj sem zrl v obraz in v srce, ki je sijalo veselje do življenja. Nekaj teh žarkov se me je dotaknilo. Zato iskreno upam, da bo moje življenje lepo, saj bom vse življenje nosil pečat ljubezni in veselja, ki sem ga prejel ob snidenju z Janezom Boskom.

Dragec Jerebic,
Gimnazija Želimlje

Naš poklic je zaznamovan s posebnim Božjim darom, s prednostno ljubeznijo do mladih: "Dovolj je, da ste mladi, pa vas imam močno rad." Ta dobrohotnost, izraz pastoralne ljubezni, daje pečat vsemu našemu življenju.

Papež Janez Pavel II. je imel v palači ZN v New Yorku ob 50-letnici te organizacije izredno sporočilen govor; bilo je to 5. oktobra 1995. Ponovno je izpričal, da je ne samo glasnik miru, marveč tudi človek, ki prinaša našemu svetu evangeljsko sporočilo: prihodnje stoletje zaznamujmo z ljubeznijo, ne pa z orožjem. Vsi člani slovenske salezijanske družine se veselimo, da nas bo kmalu isti papež nagovoril v naši domovini. Z odprtostjo uma in dojemljivostjo srca bomo sprejeli njegovo sporočilo. Naj tukaj navedemo nekaj odlomkov iz papeževega obsežnega govora.

OZNANILO UPANJA ZA SVET

15. Samo s tem pogojem (če bodo ZN družina narodov) bomo prenehali z oboroženimi spopadi in bo tudi konec hladne vojne. To ne bo samo zagotovilo pravne enakopravnosti vseh narodov, temveč tudi njihovo dejansko sodelovanje pri graditvi boljše prihodnosti. Ne samo da bo to spodbudilo spoštovanje posameznih kultur, temveč bo vzbujalo spoštovanje do njih kot do skupnega zaklada, ki pripada kulturni dediščini vsega človeštva. Ali ni prav to tisti ideal, ki daje veljavo ustanovni listini ZN, ko za podlago organizaciji postavlja načelo o suvereni enakosti vseh narodov (čl. 2.1.); nalaga ji dolžnost, da razvija prijateljske odnose, ki temeljijo na spoštovanju načela o enakih pravicah in pravici do samoodločbe (čl. 1.2.). To je zahtevna pot, po kateri je treba iti do konca, četudi to vključuje potrebo po spremembi v načinu dela ZN. Upoštevati mora vse, kar se je zgodilo v času tega pol stoletja, zaznamovano z mnogimi novimi narodi, ki so dočakali svobodo in sedaj upravičeno pričakujejo, da bodo v prihodnje upoštevani kot vsi drugi.

Nič omenjenega ne imejmo kot nedosegljivo utopijo. Sedaj je čas za novo upanje, ki nas kliče, da zavrzemo prezir družbenih konvencij, kar nas teži kot breme pred politično prihodnostjo in v človeškem življenju. Obletnica, ki jo proslavljamo, nas vabi, da to storimo, ko se spominjamo ideje o združenih narodih, ideje, ki nam vliva medsebojno upanje, varnost in solidarnost. Spodbuja nas zgled vseh tistih, ki so prevzeli nase tveganje svobode. Ali se ne bi mogli znova odpraviti na pot tveganja solidarnosti in miru?

Brez strahu, potem je pred nami civilizacija ljubezni.

16. Velik paradoks našega časa je, da ljudje, ki so začeli dobo, ki jo imenujemo moderna, trdijo, da s koncem dvajsetega stoletja prihaja doba in avtonomija, ki se bojuje zase in za vse, kar bi jih moglo doleteti, torej strah pred prihodnostjo. In res. V drugi polovici dvajsetega stoletja smo pričeli nezasišanemu pojavu: ljudje v strahu pričakujemo negotovo prihodnost zaradi grožnje atomske vojne. Na srečo je ta vojna nevar-

nost popustila. Sedaj je treba storiti vse, da se kaj takega več ne bi ponovilo. Prav tako pa moramo premagati tudi strah pred prihodnostjo in vsem, kar je v zvezi z njo.

Če hočemo zagotoviti, da bo novo tisočletje, ki se mu bližamo, pomenilo nov razcvet človeškega duha v pristni kulturi svobode, morajo možje in žene premagati strah. Moramo se znova otresti strahu in odkriti duha upanja in duha zaupanja. Upam, da to ni prazen optimizem, ki se poraja iz naivnega upanja, da bo prihodnost boljša, kot je bila preteklost. Upanje in zaupanje sta pogoj za odgovorno delo. Ko bosta utemeljeni v notranjem svetišču zavesti, kjer se človek srečuje z Bogom, bomo razumeli, da nismo splet slepih okoliščin, ampak da nas obdaja tudi Stvarni-kova ljubezen.

Upanje in zaupanje; morda se komu zdi, da to ne spada na področje ZN. Toda ni tako. Politika, s katero se v glavnem ukvarja ta organizacija, ne sme nikdar spregledati presegajočega, duhovne dimenzije človeške

izkušnje. Tega ne more nikdar prezreti, ne da bi s tem škodovala človeku in njegovi svobodi. Kadar koli tako ponižujemo človeka, omejujemo horizont njegovega hrepenenja po dobroti in škodujemo svobodi. Da bi ob koncu tega tragičnega stoletja ponovno našli naše upanje in naše zaupanje, se moramo zopet zagledati v transcendentalni horizont možnosti, po katerem hrepeni človeška duša.

17. Kot kristjanu je moje upanje in zaupanje utemeljeno v Jezusu Kristusu, čigar 2.000-letnico rojstva bomo obhajali ob začetku prihajajočega tisočletja. Kristjani verujemo, da sta se v njegovi smrti in vstajenju v polnosti razodeli njegova ljubezen in skrb za vse človeštvo. Jezus Kristus je za nas Bog, ki je postal človek, postal je deležen človeške zgodovine. Prav to je razlog kristjanovega upanja v svet in njegovo prihodnost, ki bo zajela sleherno človeško osebo. Zaradi te blesteče Kristusove človečnosti ne bo nobena pristna človečnost razočarana nad dobroto kristjanov. Vera v Kristusa nas ne sme spodbujati k nestrpnosti. Nasprotno. Zavezuje nas, da spodbujamo še druge k spoštljivemu dialogu. Kristusova ljubezen nas ne sme rešiti zanimanja za druge, marveč nas spodbuja k odgovornosti zanje, da ne bomo nobenega izključevali, da bomo sposobni skrbeti za slabotnejšega in trpečega. Ko se bližamo 2.000-letnici Kristusovega rojstva, pričakuje Cerkev samo, da bo lahko spoštljivo oznanila to sporočilo odrešenja, da jo bo v ljubezni in služenju solidarno podprla vsa človeška družina.

Gospé in gospodje. Prihajam k vam, kot je storil moj predhodnik papež Pavel VI. pred 16 leti; prihajam ne kot kdo, ki ima časno moč - to so bile njegove besede -, tudi ne kot duhovni voditelj, ki išče posebne privilegije za svojo skupnost. Prihajam k vam kot priča človeške veličine, priča upanja, priča zagotovila, da leži usoda vseh narodov v rokah milostne Previdnosti.

ZAHVALA MARIJI POMOČNICI NA RAKOVNIKU

Hvaležno se obračam k Mariji, božji Materi, za vse, kar je izprosila za nas. V zahvalo naj povem, da nas je uslišala za mamino zdravje. Ozdravljenje. Bilo je zelo hudo. Imela je že infarkt, povišan krvni tlak, potem so prišle še težave z rodili. Potrebna je bila takojšnja operacija. Kako se bo vse izšlo, ni vedel nihče. A nekaj sem zadržno vedela: zaupati v Marijo, vse položiti v njeno varstvo.

Bila je operacija, brez narkoze, pri zavesti, ker niso upali dati močnejše zaradi srca. Bil je trenutek, ki mi je bil dan, da sem prišla k njej v bolnišnico ravno takrat, ko so jo pripeljali iz operacijske mize. Tega ne bom nikoli pozabila. Bolečine na njenem obrazu in njen trpeč obraz. O Bog, videla sem odsev tvojega svetega trpljenja na njenem obrazu. In tebe, Marija, ko sem ti vse izročila.

Ko sem se vrnila domov tistega mračnega popoldneva letošnjega januarja, sem šla do sestre, da sva šli prižgat svečko k Mariji, ji vse izročiti; potem smo zaupno molili. Nekaj dni je bilo kritičnih. Obiskala sem tudi kapelo v Kliničnem centru in vse izročila tudi v prošnji Troedinemu Bogu.

Bili smo uslišani. Danes je mama zdrava. Mnogi so se čudili ozdravljenju. Molila sem pri prižgani sveči, ki sem jo prinesla iz svetišča na Rakovniku. Hvala ti, Marija! Tudi mama je imela vedno pri sebi rožni venec in je molila. Ko je bila na obsevanju, je sestra odgrnila odejo in opazila v rokah rožni venec. Vprašala

jo je: "Ali se bojite umreti?" Mama ni nič odgovorila, a vem, da je zaupala Mariji. Čeprav smo malo bolj oddaljeni, mislim, da smo iskreni in skupaj večkrat zaupno molimo.

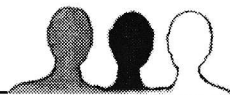
Zahvalila bi se tudi vsem zdravnikom in sestram, ki skrbijo za zdravje bolnikov. Tudi ko je človek starejši, so zelo pomembni trenutki, ko se zdravnik trudi za odločilne trenutke v življenju bolnika. Bil je primer mladega zdravnika na Golniku, ko se je zdravil moj ata. Šlo je za življenje. Neke noči je imel spet hud napad astme. Drugi dan, ko smo prišli k njemu, nam je solznih oči pripovedoval, kako se je mladi zdravnik trudil celo noč ob njem in mu lajšal bolečine. Bilo je odločilno. Vsi smo še danes hvaležni za vse bedenje in požrtvovalnost vseh, ki se trudijo. In seveda Marijini priprošnji.

Po nekaj mesecih je ata zaspal doma in šel v večnost s popotnico. Bili smo ob njem in to nam je bilo v veliko tolažbo, da so mu bili dani trenutki odpuščanja v srečno večnost. Tudi za to zahvala Božji previdnosti.

Hvala vam, drage sestre in bratje v Kristusu, salezijanci, ki molite in se kako drugače trudite za zveličanje duš. Naj vam bo v spodbudo, kako zelo so nam potrebne vaše dragocene molitve.

S hvaležnostjo in priprošnjo v Marijino posredovanje vas vse najiskreje pozdravljam in se tudi v imenu mame hvaležno zahvaljujem za ves vaš trud. Bog z vami, po Mariji naj obilno blagoslavlja vsa prizadevanja.

*Hvaležna Zinka Kočevar,
Partizanska 44, Škofja Loka.*

60 let

MISIJONSKEGA DELA

Ob jesenskem romarskem shodu, 10. septembra, smo v svetišču Marije Pomočnice obhajali velik misijonski praznik, 60-letnico odhoda v misijone treh naših misijonarjev: g. Jožka Kramarja, g. Stanka Pavlina in g. Andreja Majcna. Navzoča sta bila tudi misijonarja g. Ivan Kešpret in g. Ludvik Zabret. Slovesnost je vodil neutrudni misijonski delavec msgr. Jože Kopeinig, ki je tudi velik dobrotnik omenjenih misijonarjev in njihovega dela.

Poganska ljudstva čakajo in hrepene po Bogu ljubezni. Bog pa čaka na ljubezen teh ljudstev. Čaka na odgovor... Čaka tudi na odgovor nekoga, ki bi bil pripravljen posredovati njegovo Ljubezen. Čaka na odgovor velikodušnih mladih src, ki bi bila pripravljena na žrtev iti k ljudem, ki tavajo še v temini nevere, jim posredovati Luč, Ljubezen, Odrešenje - Boga. Kdo je pripravljen, da bi bil prijatelj z neskončnim Bogom in skupaj z njim odreševal človeštvo?

Ta, ki ga Bog kliče, si ti! Poklican si za posrednika Boga ljudem. Da, prav ti si poklican, da rečeš DA Bogu. To si ti, dragi fant, in ti, drago dekle, ker ti je Bog ustvaril srce za ljubezen; tudi zato, da ljubiš tiste, ki niso ljubljeni.

Ne ustraši se svojih slabosti. Saj boš le orodje v rokah Vsemogočnega. On sam te bo vključil v načrt zemeljske in večne sreče soljudi, h katerim te bo poslal. Pogum, to je vse, kar se zahteva od tebe, da se napotiš po poti, ki vodi k sreči.

Ne izgovarjaj se na svoje nesposobnosti, ker bo Bog s tvojo nesposobnostjo dokazal, da nismo mi, ki rešujemo človeka, temveč da to dela on po nas, ki smo njegovo orodje. To vam zagotavljam iz lastne izkušnje, ki sem ji priča že celih šestdeset let v misijonskem delu med ljudstvi Azije in Oceanije.

Izbral si je mene, najmlajšega iz najrevnejše družine v vasi, in me uporabil kot svoje orodje in me ima v svojih rokah že šest desetletij - in to kljub mojim pomanjkljivostim in slabostim.

Bog nas vse vabi k sodelovanju; čaka samo zato, da se sami odločimo za sodelovanje in podamo bratsko roko tistim, ki nas najbolj potrebujejo.

Ali smo pripravljeni, da bi bili vredno orodje v Božjih rokah, za njegove svete načrte? Bog nam pomagaj, da bi to vedno bili!

Jožko Kramar

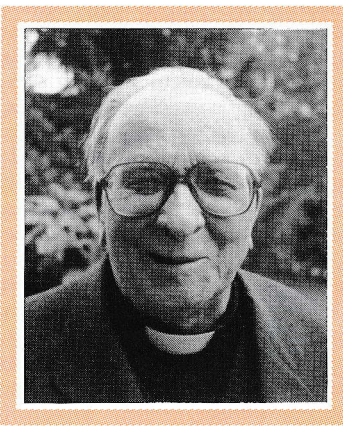
Hvala Bogu in Mariji, da sem smel sodelovati pri uresničenju don Boskovih misijonskih sanj, ki jih je imel leta 1884. V videnju je potoval od Južne Amerike, čez Afriko in Indijo do Pekinga na Kitajskem.

Pred 60 leti torej se je Bog ozrl na Rakovniku in v Turinu na našo pripravljenost: mladoletnih fantičev, kot so bili petnajstletniki Kramar, Pavlin in Saksida, pa mizar Oravec in duhovnik Majcen. Odpotovali smo v Indijo, na Japonsko in na Kitajsko. Pozneje smo še premisijonarili Burmo, Filipine, Papuo Novo Gvinejo, Hongkong, Makao in Vietnam.

Odšli smo iz tega Marijinega svetišča z misijonskim križem: ne iskat bogastva, odkrivat nove svetove, ampak duše, po don Boskovo: Daj mi duše, drugo vzemi! In Bog nas je čudovito vodil po Marijini materinski roki. Sejalni smo in Bog je dajal blagoslov.

Povsod so zrastle čudeži Božje dobrote. Meni še najbolj v tako dragem Vietnamu. Za moje misijonsko slanje je prišel letos iz Vietnama Janez Ty; v imenu vseh vietnamskih salezijancev se je prišel zahvaliti rakovniški Mariji Pomočnici. Tako gledam danes z duhovnimi očmi 60 let nazaj in strmim nad čudeži Božje previdnosti in sem Bogu hvaležen, da sem smel sodelovati pri uresničenju don Boskovih misijonskih sanj. O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti!

Andrej Majcen

NAZAJ NA PAPUO

Kot vse druge lepe stvari, se izteka tudi moje bivanje v Sloveniji. Dolžnost me klicje tja, kamor spadam.

Bogu in vam sem hvaležen za čudovita doživetja med vami. Vesel sem, da sem imel priložnost spoznati se s tolikimi ljudmi tudi od blizu. Vsem tistim, s katerimi sem se srečal, vsem tako lepo zahvalim za razumevanje in velikodušnost.

Sedaj odhajam tja, kamor me Bog kliče, da bom brat in prijatelj vsem tistim, ki Boga in njegove ljubezni še ne poznajo.

Priporočam se vam še naprej v molitev za blagoslov pri mojem delu; spremljajte me s svojimi žrtvami, da bo tako naše skupno delo rodovitno za časno in večno srečo teh naših bratov in sester. Prav posebno pa še za mladino, ki je upanje naše dežele v Oceaniji.

Dragi prijatelji. Tisoče vlaken, če so razmetana po tleh, nimajo nobene moči. Če so pa ta vlakna povezana v vrvi, potem z njimi lahko vlečemo velike ladje v varen pristan.

Ostanimo trdno povezani kot vlakna te vrvi pri delu za lepšo prihodnost papuanske mladine in vse mladine v tretjem svetu.

Jožko Kramar SDB
P.O. BOX 177 Kundiava
Simbu Province
Papua New Guinea - Oceania

NAZAJ V BURUNDI

Iztekajo se moji zadnji dnevi v domovini, potem pa spet nazaj med črnice v Burundi. Večkrat se ozrem skozi okno in opazujem delo v vinogradih pri Kapeli. Te dni je posebej živo, ker je trgategv v polnem teku. Toda misli me odneso kar v Afriko, v Ruando in Burundi, ki sta prav tako hriboviti deželi, vendar tam ni vinogradov, ampak so pobočja polna bananovcev. Podobnost je v tem, da tam delajo iz grozdov banan bananovo vino ali pivo - urwarwa. Razlika pa je ta, da je tu v gorcah trgategv le enkrat letno, medtem ko bananovci rodijo vse leto; danes eden, jutri drugi...

Odhajam sredi trgategv, a prišel bom v Burundi, ko se tam začenja deževna doba - vse oživlja. Vsa narava se prebudi, fižol bo že prekril zemljo med bananovci. Ljudje bodo zadovoljni, kot so tudi tukaj, ker je trta dobro obrodila. Vendar je le razlika. Ti naši črnici tam ne vedo, ali bodo dočakali živi tudi žetev fižola (glavna hrana) in banan. Enako v Ruandi in Burundiju potrebujejo mir, ki pa ga še ni. V Ruandi oblast ustrahuje narod in še vedno pobija, poseb-

no člane drugih plemen - Hutujce. V Burundiju pa vojska ne da miru in hoče na vsak način zatreti demokracijo, ki se je začela, in vodstvo Hutujcev. V eni in drugi državi največ trpi preprosto ljudstvo, ki vidi, da jim edino Bog lahko pomaga. Mnogo domačih duhovnikov je bilo pobitih in zdaj mi misijonarji skušamo vsaj malo ublažiti pomanjkanje verskih voditeljev.

Odhajam v oktobru, v Marijinem mesecu - rožnovenske Materne božje. Naj me ona vodi še naprej v službi tistim, ki Božje pomoči še najbolj potrebujejo. Prosim pa nebeskega Očeta, naj bogato poplača vsem, ki me podpirate s svojimi molitvami, trpljenjem, dobrimi deli in darovi. Priporočam se tudi vsem vam, da me še naprej podpirate pri Bogu, Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku, sv. Dominiku Saviu, bl. Lavri Vicuñi s svojimi molitvami, žrtvami in tudi z darovi za te naše revne in preizkušane črnice.

Še enkrat lep pozdrav vsem!

Gusti Horvat
Paroisse Rukago
B. P 22
NGOZI
Burundi

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Zopet smo začeli. Že peto leto. V Gimnaziji Želimlje in Domu Janeza Boska.

Konec septembra so se v Želimljem še enkrat zbrali naši letošnji maturanti. Na krajsi slovesnosti so prejeli maturitetna spričevala. Večina je že vpisanih na univerzo in nadaljujejo zaželeno smer študija. Odslejih bomo srečevali med študenti na fakultetah obeh slovenskih univerz. Prepričani smo, da je delovna vnema, ki so jo pokazali v času priprave na maturo, dobra osnova tudi za uspešen visokošolski študij.

Hkrati nas je jesen prese- netila tudi z novimi sadovi. Ne le na polju. Triinpetdeset nas- mejanih obrazov, fantov in de- klet, je letos na novo presto- pilo prag naše šole. Polni mladostnih sanj in pričakovanj, pa tudi odločenosti, da z zavze- tim delom čim bolj uspešno zaključijo šolanje na Gimnaziji Želimlje.

Za njimi sta pomlad in po- letje, čas odločanja, vpisovanja in negotovosti. Sedaj so tu. Vsak prinaša s seboj svoj svet in svoje sanje. Predvsem pa zgodbo svojega otroštva in zgodnje mladosti, brezskrbne in razigrane, neredko žal tudi trpke in boleče. Tu, v don Boskovem domu, naj bi se v štirih letih vsestransko pripravili na življenje, predvsem pa izkusili srečo iskrenega prijateljstva in pristnih medsebojnih odno- sov. Ta izkušnja naj bi jih utrdi- la v prepričanju, da je mogoče tudi danes sanjati in graditi drugačen, boljši svet.

V osmih oddelkih štirih razredov Gimnazije Želimlje je

letos vpisanih 185 dijakov in di- jakinj. V Domu Janeza Boska jih biva 110, drugi se vozijo od doma. Število mladih v domu bi bilo še večje, če bi imeli več prostora. Letos je hiša povsem polna.

Tudi letošnje šolsko leto bo zelo pestro in bogato. Poleg red- nih šolskih programov in ob- veznosti je mladim ponujena cela vrsta zunajšolskih dejav- nosti (literarna, gledališka, likov- na, glasbena, plesna, športna, družabna...). Na programu je tudi več informativno-izobra- ževalnih programov ter ekskur- zij in izletov po domovini in tuji- ni tako za dijake kot za profesor- je in vzgojitelje.

Kot prejšnja leta so tudi letos v prvem letniku mladi iz vse Slovenije, iz mesta in de- žele, nekateri tudi iz družin s številnimi otroki. Zavedamo se, da postaja šolanje vedno dražje. Za mnoge socialno šibkejše družine skoraj predrago. Prav

zato se hočemo držati načela, da pomanjkanje sredstev ne sme biti razlog, da se kdo ne bi mogel izobraževati na naši šoli. V osebni pogovoru z mladi- mi in njihovimi starši iščemo načine, kako bi jim pomagali in del obveznosti pokrili iz drugih virov.

Sklad Gimnazije Želimlje je zato dragocen vir pomoči mno- gim družinam. S sredstvi Skla- da ne želimo le graditi, marveč tudi pomagati vsem, ki bi jim bilo sicer onemogočeno izobraže- vanje v naši ustanovi.

V svojem imenu in v imenu vseh, ki so deležni vaše pomoči, se vam, dragi dobrotniki Sklada, iskreno zahvaljujemo. Pre- pričani smo, da smemo računati na vašo pomoč tudi v prihodnje. Naše resno delo in vsakdanji duhovni spomin naj bo izraz naše hvaležnosti in medse- bojne povezanosti.

Lojze Dobravec

**V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE
STE DO 15. 10. 1995
DAROVALI:**

Ambrožič A.(3x), Ambrožič M.(2x), Benet F., Brodarič M.(2x), Budin S. in F., Čeferin M.(2x), Debeljak A., Dernulc T., Dežman A., Dolenšek V. J.(3x), Dovžan F., Dovžan G., družina Miklič, družina Vode, družina Zalar, Falnoga M., Ferjančič F.(2x), Galin M., Golob F., Grašič N., Grčar A., Grčar T.(2x), Grdadolnik I., Habjan F., Jamnik B., Jančič F., Javoršek B., Jeretina A., Jeršin D., Kadivec V., Kahne V., Kalan H., Kapus A., Kavčič F., Kete A., Kete V., Kociper Š., Koren L., Koselj A., Kostevc M., Kotnik Š., Krajnik M.(2x), Krnc A., Kump C., Kurent F., Legat A.(2x), Letojne M., Logar M., Marolt N., Mazij A., molitvena skupina Škofja Loka, Mrzel S., Murn T., N.N., N.N. po s. Ažbeti, N.N. Kranj, N.N. Vrhnika, Nagode I.(2x), Oblak A., Pajk M., Peršin A., Piltaver B., Pipan A., Piriž Z., Plevčak M., Pokorn J., Polončič, Potočnik M., Reven N., Rozman A.(2x), Selan S., Serra klub, Skornšek M.(2x), sodrukniki in molivci, Strniša V., škofija Celovec, Škrabec J., Špes I., Štebej L., Štefančič M., Švigelj A., Tašič F., Tomazič M.(3x), Urleb T., Ušeničnik S., Vergelj M.(2x), Volf M., Vollmaier P., Žalaznik V., Zarnik G., Zarnik V., Zoran M., Zorko K., Župlan M.(3x), in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

**KAKO PRISPEVATI V SKLAD
GIMNAZIJE ŽELIMLJE?**

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Tolarska sredstva
Salezijanski zavod
Želimlje 46,
61292 Ig pri Ljubljani
Štev. žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Devizna sredstva
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, Ljubljana
Konto Nr.
50100-620-133-99921/0
Nova Ljubljanska banka d.d.
Trg revolucije 2,
Ljubljana, Slovenija

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

CILJ JE, POT PA MORAMO NAJTI VSI SKUPAJ

Ja, nekje daleč proč od nas je bil še ne tako dolgo tega don Bosko... Skušal nam je spregovoriti na zelo vsakdanji in morda preveč poznan način. Tako zelo smo se ga nekateri navadili, da smo ob njem pogosto ostajali kar nekako ravnodušni...

Igra za igro, razne mladinske skupine z nešteto dejavnostmi in pesmi ob kitari in... Mnogo dela za vse, ki so hoteli delati kot animatorji in tudi mnogo možnosti za vse tiste, ki so hoteli prejemati kakršno koli vrsto animacije v svoje življenje.

Ko tako delaš, se lahko zgodi, da počasi izgubiš "rdečo nitko" svojih prizadevanj za dobro mladih. Don Bosko te sicer še vedno navdihuje, ampak vse prepogosto te omejuje čisto konkretni problemi, s katerimi se srečaš pri svojem delu. Ima te, da bi včasih kar obupal... Potem pa ti prekrizajo pot mladi, ki se pri delu za mlajše od sebe srečujejo s podobnimi problemi kot ti. Na pot življenja ti je tako postavljen nekdo, ki razume tvojo željo, da bi rad nekaj dobrega storil za mlade. Hkrati pa te posluša in razume tvoje stiske. In ti razumeš njega. In oba razumeta še nekoga tretjega, ki živi podobno. In tako naprej... Podamo si roke v močan prijem in tako se rodi NAVEZA. Naveza zaradi mladih in zanje...

Kakor se zdi Slovenija majhna, tako je hkrati tudi velika. Razdalje med nami so nam "Naveznikom" onemogočile redna srečanja in pogovore o problemih, s katerimi smo se srečevali pri svojem delu z mladimi. Pa vendar je med nami ostala sprva pisna vez, nato pa le še ideja. Ostale so sanje, ki jih nosimo v svojem srcu za mlade.

Besede niso več potrebne, pomembno je le še to, da veš, da nekdo na Bledu ali pa v Slovenskih Konjicah ali v Brežicah... sanja isto, kot sanjaš ti. In kot je sanjal nekoč don Bosko.

Nato se začne dogajati pot... Pot, ki vodi k cilju, ki nam je vsem skupen: vzljubiti najprej svojo mladost in nato še mladost vseh mladih okoli nas. Kako?

Vdihniti vsaj najmanjši delček tiste ljubeznivosti, ki jo je vedno in vsem delil don Bosko.

Ustavljam se na Koprivniku na Tednih salezijanske mladinske duhovnosti. In z menoj vsako leto nekaj več novih prijateljev, ki iščejo ozadje svoje ljubezni. Mlade ljubezni!

Iščemo jo v molitvah (kjer drug drugemu odpiramo zadnje koticke svoje intimne), v pogovorih, v tišini narave in pred Najsvetejšim (kjer mi prihaja nasproti le Bog), v igri in pesmi, v razigranosti, v sveti maši...

Iz dneva v dan si postajamo bližji. Stopinje moje poti so skoraj že vzporedne s Kristusovimi ali pa Sašinimi, tudi Dragec hodi skupaj z Juretom...

Pa vendar bomo drugo leto zopet iskali. Pot, ki nas bo vodila bližje ideji Njega, ki je prvi ljubil mlade in daje še danes vsakemu od nas čutiti, da mu ni vseeno za nas.

Utrujena se vračam z iskanja poti domov. In ko sem zopet doma, ugotovim, da se vse skupaj šele začinja.

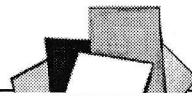
Ostale bodo igre, pa pesmi ob kitari in neštete aktivnosti v mladinskih skupinah... Le bolj ljubljene bodo in sanjane kot prej - zaradi cilja, ki mi je jasno pred očmi.

In moja želja vsem nam:

Da bi zmogli biti mavrica, ki preteklost povezuje s prihodnostjo! Da bi ljubezen aktivizma postala preteklost in bi v najlepših odtenkih zažarela ljubezen do iskanja poti proti končnemu cilju.

In še nekaj: nikomur od vas ne branim, da bi ne postal odtenek v tej mavrici ljubezni - do don Boska in do mladih.

Monika

Profesor in dijak - prijatelja na Gimnaziji Želimlje

Kot majhen fantič sem pogosto spraševal mamo, kaj je sreča. Kdaj je človek srečen? Kaj je potrebno storiti za srečo?

Preveč vprašanj je bilo naenkrat in preveč različnih odgovorov, da bi jih kot mali kratkohlachnik razumel.

Sedaj vem, da je včasih tako malo potrebno, da smo srečni, drugič nas nobena stvar ne more osrečiti. Vsekakor pa bi mogli reči, da smo srečni takrat, kadar dosežemo dobrino, ki si jo želimo. Jaz sem jo dosegel tisti hip, ko sem se vpisal na Gimnazijo Želimlje.

Po osnovni šoli sem nadaljeval šolanje na "dobri" gimnaziji. "Dobra" šola mi je tedaj pomenila lepo šolsko poslopje, postavljeno v naravno okolje, proč od prometa, hrupa, prijazne profesorje, ki veliko povedo, še več vedo in in seveda čim manj sprašujejo. Število učencev v razredu naj bo čim manjše, saj se tako lahko bolje spoznavamo med seboj, pa tudi stiki s profesorji so pristnejši.

O Gimnaziji Želimlje nisem vedel veliko. Vedel sem, da je daleč iz Ljubljane, da se je potrebno voziti z avtobusom, in že misel, da se bom moral odreči uri ali dve spanja, mi je nagnala strah v kosti. Če mi je mama "zagrozila", da bom moral v Želimlje v šolo, me je hitro pomirila v trenutkih pretirane radoživosti.

Tako sem prvi letnik obiskoval na eni ljubljanskih gimnazij. Težav z učenjem nisem imel, vendar se v šoli nisem dobro počutil. Vedno bolj in bolj sem si želel stran. V meni se je oglašala vest, ki je bila včasih zelo domača, prijazna, drugič trda, neprijazna. Glas vesti - Božji glas, me je vedno bolj vznemirjal, kaj če bi pa le poskusil v Želimljem. Poizkusil sem: bil sem sprejet v drugi letnik. Bog me je na tak način poklical k sebi in me je osrečil. Pa ne samo mene, temveč tudi moje starše. Dobro se spominjam dne, ko sem se šel izpisat iz šole in me je socialna delavka vprašala, kam grem. Ponosno sem ji odvrnil: "Na Gimnazijo Želimlje." "Boš videl, da ti bo žal, čez mesec se boš gotovo vrnil."

Spet se me je polastil nemir. Sem prav storil, da sem se izpisal, bom zmogel napor: latinščina, vsak dan uro manj spanja, nič več pozabljanja copat, zvezkov, novi profesorji, sošolci... O Bog, pomagaj mi, da bom dovolj močan, da bom zdržal.

Napočil je težko pričakovani prvi dan šole. V toplem sončnem jesenskem jutru me je pozdravilo lepo šolsko poslopje, prijazna okolica in spokojen mir. Pa saj to je že pogoj za mojo "dobro" šolo.

Čmok v grlu je bil manjši po prvem pogovoru pri g. ravnatelju in je kar nekam izginil, ko sem prišel v razred, kjer so me sošolci zelo lepo sprejeli. Že po nekaj dneh sem ugotovil, da je bila moja odločitev za spremembo šole pravilna.

Prvič v življenju sem začutil, da med profesorji in dijaki ni zidu, da ne živimo v dveh odmaknjenih svetovih, ampak da smo si blizu, prijatelji. Lepo je imeti človeka, s katerim se je mogoče pogovoriti, ki nam hoče resnično pomagati, ki mu moremo odpreti svojo notranjost in nas razume.

Vesel sem, da nas ne samo učijo in polnijo glave z goro podatkov, ampak se trudijo, da bi nas čim več naučili. Šele tu se počutim kot človek, nisem le EMSO, figura, ki ji je treba zdrdrati učno snov. Profesorji se trudijo iz nas narediti ljudi, prijazne - poštene, trdne v veri, upanju in ljubezni. Morda se tega sedaj še premalo zavedamo, vendar se nam bo prav gotovo ta vzgoja poznala v prihodnosti in s ponosom bomo lahko rekli, da smo tudi mi obiskovali Gimnazijo Želimlje.

Priznati pa moram, da smo srečni le za bežen trenutek. Zato, ker naše želje nimajo meja. Komaj smo eno dosegli, že želimo dalje in več. Srečo nam kvarijo časovna omejenost, minljivost vsega, kar dosežemo. To je strah, da sreče ne bi znova izgubili.

Močno si želim, da bi nam učitelji odprli vsa skrita človeška bogastva in večini ljudi še nepoznano in neodkrito lepoto življenje, ki nam ga kljub še mnogim težavam ponuja ne le sedanjost, temveč tudi prihodnost, ki ji stopamo naproti. Prav gotovo jim bo to uspelo.

Rok Jarc, Gimnazija Želimlje

Spoštovani gospod Ciglar!
Hvala va Salezijanski vestnik, ki ga vedno vsi

z veseljem pričakujemo, posebno te novomašne številke: Ognjišče ali Družino ali Vestnik želno čakamo, zavedajoč se, da smo brez duhovnikov osiromašeni. Dobri Bog, daj nam zadostno število delivcev svetih skrivnosti, to je moja vsakdanja prošnja in molitev.

Dragi gospod urednik, ko sem prejel četrto številko Vestnika, sem ugotovil, da sta dva izvoda premalo; lepo prosim, če je mogoče, da mi jih čim prej pošljete, tako da bodo vsi dobili tudi svoje.

Vesetje in radost nas verne navdaja, da bomo tako srečni, mi uboga peščica Slovencev, da nas bo obiskal sveti oče Janez Pavel II.

Moram Vam sporočiti, da sem nekaj bolan. Kaj bodo pokazali izvidi, ne vem...

Lep pozdrav.

Vaš Dušan Zorko.

Tolsti Vrh, 13. VII. 1995

Opomba: Bilo je to zadnje pismo tega velikega dobrotnika in krščanskega moža, kajti Bog ga je poklical k sebi po plačilo. Naj pri Bogu izprosi mnogo takih krščanskih mož med slovenskim ljudstvom!

Dober dan!

Na začetku vaš lepo pozdravljam. Pregledujem in berem Salezijanski vestnik, brez katerega skoraj ne morem več. Večkrat sem ga dobil od g. Petra Štumpfa, ki je sedaj premeščen na Ig pri Ljubljani. S tem gospodom sva se zelo razumela. Skupaj sva hodila k težkemu invalidu. Velikokrat grem in postorim, kar mu jaz lahko pomagam. Letos poleti sem dobil priznanje iz Rima od svetega očeta za skrbno delo in pomoč invalidom in ostarelim.

Lepo se g. Petru zahvalim in vsa naša družina. Želim mu še naprej pri njegovem delu veliko veselja. Naj se še kaj oglasi v lepi sevniški župniji.

To pismo vam pošiljam z željo, da bi se tudi otroci navdušili za delo, ki ga jaz opravljam.

Gregor Medved

SLAVA BOGU - MIR LJUDEM

Spoštovani bralci Salezijanskega vestnika!

Z adventom spet podoživljamo začetke: hrepenenje od Adama do Marije, ki je sprejela Božjo Besedo in nam jo rodila kot Jezusa Kristusa. Naj nas Marija uči tistega zadržanja pred Bogom, ki mu omogoča, da se utelesi tudi v našem življenju. Božič bo potem radostna izpolnitev in doživetje, da je Bog zares Emanuel - Bog z nami. Da, Bog naj bo vedno z vami vsemi!

Uredništvo Salezijanskega vestnika

SALEZIJANSKI KOLEDAR

NOVEMBER

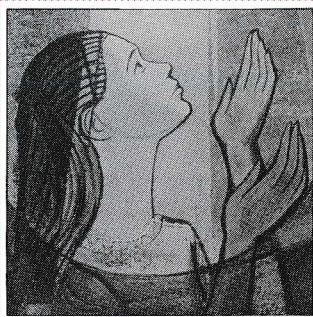
24. spominski dan Marije Pomočnice
25. spominski dan mame Marjete, don Boskove matere
26. pobožnost zadnje nedelje, na Rakovniku ob 14.30

DECEMBER

5. bl. Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik
8. praznik Brezmadežne, spomin na začetek don Boskovega dela
24. spominski dan Marije Pomočnice
31. pobožnost zadnje nedelje, na Rakovniku ob 14.30

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE ZA DUHOVNE POKLICE

Žetev je velika, delavcev pa malo.
Prosrite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.

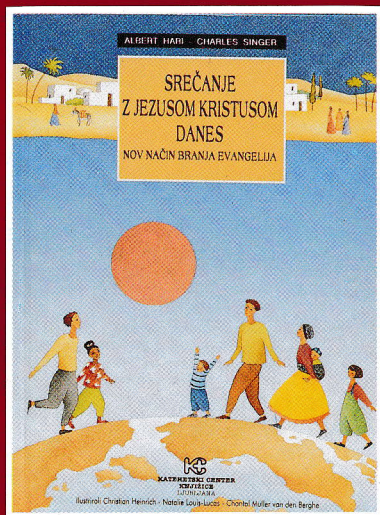
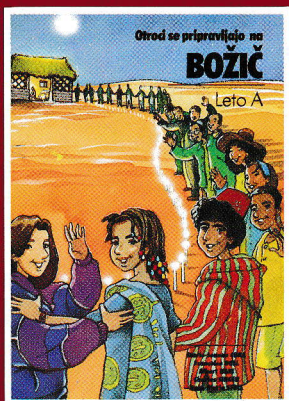

Vsak kristjan je odgovoren za duhovne poklice. V duhu Jezusovega naročila vas vabimo, da se pridružite združenju molivcev, ki redno molijo za duhovniške, redovniške in misijonske poklice.

Prijavite se na naslov:
Salezijanci, SMZDP
Ivan Turk
Rakovniška 6, pp 4
SLO-61108 Ljubljana

Duhovna ponudba v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku

- Vsako soboto ob 10.00 maša in molitvena ura za razne namene v pripravi na papežev obisk v Sloveniji.
- Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 14.30 molitve, premišljevanje, pete litanije in maša.
- Priložnost za spoved: vsak petek od 15.00 naprej, ob sobotah od 9.00 ves dan, ob nedeljah od 14.00 naprej.

Dragi Miklavž, prosim, prinesi mi...